

Frano Đurović

*autorski koncert
u povodu 55. rođendana*

Utorak, 9. lipnja 2026.
Mala dvorana Vatroslava Lisinskog

CANTUS

Hrvatsko društvo skladatelja
Cantus d.o.o.

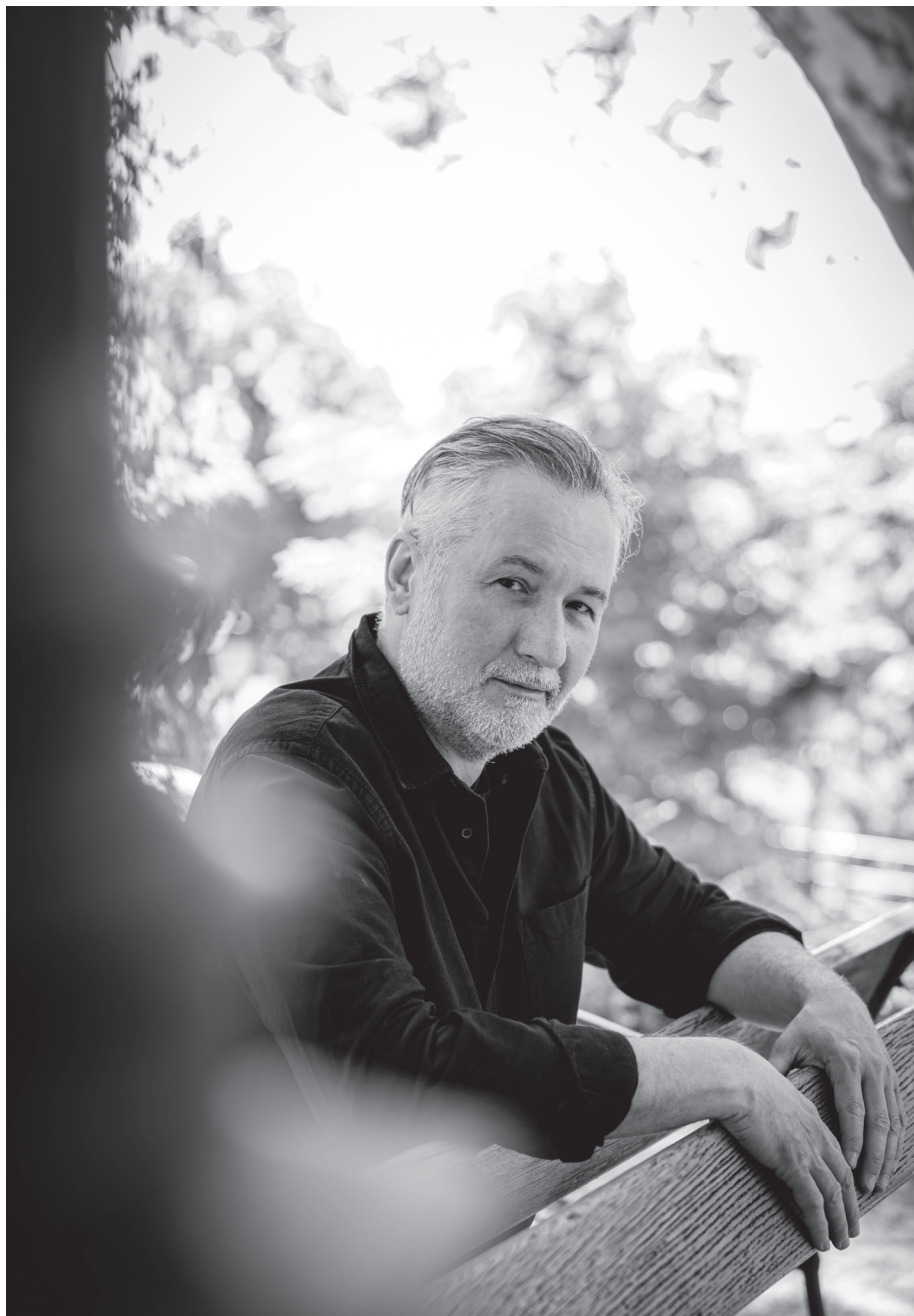

Foto: Matej Grgić

Program

io sono je t'aime, za komorni ansambl i elektroniku

Cantus Ansambl

Berislav Šipuš, dirigent

Kvartet za kraj radnog vremena, za kvartet saksofona

I. *Allegro poco serio*

II. *Adagio*

III. *Vivacissimo*

Papandopulo kvartet

Piju li nam vuci s izvora vodu, za trombon solo

Mario Šincek, trombon

Crna sonata, za alt-saksofon i glasovir

Gordan Tudor, saksofon

Katarina Krpan, klavir

Nejasno pitanje, za gitaru

Petrit Çeku, gitara

Djevojčice će ti pričati o svojim snovima III, za klavir

Katarina Krpan, klavir

Check Ignition And May God's Love Be With You,

concertino za bariton-saksofon i ansambl

Cantus Ansambl,

Berislav Šipuš, dirigent

Tomislav Žužak, bariton-saksofon

Cantus Ansambl

Martin Draušnik, koncertni majstor

Eva Mach, violina

Tvrtko Pavlin, viola

Jasen Chelfi, violončelo

Nikša Bobetko, kontrabas

Srebrenka Poljak, klavir

Ana Batinica, flauta

Iva Ledenko, oboa

Danijel Martinović, klarinet

Žarko Perišić, fagot

Bánk Harkay, rog

Vedran Kocelj, truba

Mario Šincek, trombon

Vedran Vujec, udaraljke

Marko Mihajlović, udaraljke

Biografija

Kao skladatelj izrazito široke profilacije, **Frano Đurović** (Dubrovnik, 1971.) djeluje na sjecištu suvremene umjetničke glazbe, elektroakustičkog istraživanja, primijenjene glazbe i multimedijskih praksi. Njegov opus obuhvaća orkestralna, komorna, vokalno-instrumentalna i elektroakustička djela, glazbu za kazalište, film i televiziju, multimedijske projekte te zvučne instalacije.

Kompoziciju je diplomirao 2002. godine na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, u razredu Frane Paraća. Na istoj Akademiji djeluje od 2004. godine, najprije kao asistent na Odsjeku za glazbenu pedagogiju, potom kao docent, izvanredni profesor i redoviti profesor na Odsjeku za kompoziciju i teoriju glazbe. Od 2020. godine profesor je primijenjene kompozicije. U nastavnome i umjetničkom radu posebno se bavi područjima kompozicije, primijenjene i elektroakustičke glazbe, eksperimentalne glazbe, *sound designa*, tehnologije modularnih sintetizatora, glazbene produkcije i multimedije. Autor je brojnih orkestralnih i komornih skladbi, elektroničkih i elektroakustičkih djela, multimedijskih projekata i glazbe za scenu. Njegova djela izvodili su istaknuti hrvatski i inozemni ansambli i solisti, a izvedbe su ostvarene na relevantnim festivalima suvremene glazbe u Hrvatskoj i inozemstvu.

Đurovićev skladateljski rukopis obilježavaju izrazita timbralna osjetljivost, fizičnost instrumentalne geste te spoj suvremenih skladateljskih tehnika s elementima kulturne memorije, ironije i referencijalnosti. Posebno mjesto u njegovu stvaralaštvu zauzimaju skladbe koje uključuju elektroniku ili istražuju odnose instrumentalnoga zvuka, šuma, akustičke transformacije i digitalnih medija. Dio opusa označen kao *elektroakustika* čini spoj elektroničkog zvuka i principa elektroničke obrade postojećih zvukova (akustičnih instrumenata, glasa ili drugog, primarno 'neglazbenog' zvukovlja iz okoline, kakvo je polazište i u *musique concrete*). U svojim djelima često uspostavlja interaktivnost umjetničke tradicije klasične glazbe (u kojoj ostaje ukorijenjen), suvremenih skladateljskih praksi i tragova popularne kulture, razvijajući izrazito osoban i prepoznatljiv glazbeni jezik.

Za svoj autorski rad primio je niz važnih priznanja i nagrada. Dobitnik je nagrade Majstorskog tečaja kompozicije pri Međunarodnoj ljetnoj akademiji u Reichenauu (2002.) za skladbu *Eine kleine Pivotmusik*, Vjesnikove nagrade *Josip Štolcer Slavenski* (2005.) za orkestralnu skladbu *Delta*, Nagrade *Stjepan Šulek* (2006.) također za skladbu *Delta*, nagrade *Marul* za scensku glazbu za predstavu *Leda* Miroslava Krleže (2013.), nagrade Pasionske baštine za skladbu *Stala plačuć tužna mati* (2017.), kao i Nagrade *Josip Štolcer Slavenski* za Simfoniju (2017.). Dobitnik je i Nagrade *Boris Papandopulo* Hrvatskog društva skladatelja za skladbu *Check Ignition And May God's Love Be With You* (2019.). Godine 2010. bio je pobjednik natječaja za web-skladbu Muzičkog biennala Zagreb.

Od 2010. do 2013. godine bio je umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji, a od 2012. do 2016. umjetnički savjetnik Muzičkog biennala Zagreb. Od 2015. član je, a od 2018. predsjednik Upravnog odbora glazbene nagrade *Porin*. Redoviti je član Hrvatskog društva skladatelja.

O skladbama na programu

io sono je t'aime

Skladba *io sono je t'aime*, za komorni ansambl i elektroniku, nastala je na narudžbu Glazbene tribine u Opatiji. Godine 2019. prouzveo ju je švedski ansambl Mimitabu, a slijedile su i nove interpretacije u izvedbi Cantus Ansambla. Zauzima osobito mjesto u autorovu opusu jer sažima niz obilježja karakterističnih za njegov skladateljski jezik: istraživanje odnosa između tona i šuma, izrazitu timbralnu osjetljivost i ritamski aspekt te dramaturgiju izgrađenu na ironiji i destabilizaciji očekivanja. Naslov skladbe preuzet je iz pjesme *Profesor Jakov* riječkoga sastava Let 3, s kojim je skladatelj više puta surađivao. Već sam naslov, sastavljen od naizgled nespojivih izraza na dvama jezicima, tacite upućuje na sudar različitih značenjskih i zvukovnih razina, što je odraz često upotrebljavane vrste skladateljske ironije. Đurović na početku uspostavlja ozbiljan i gust zvučni prostor, koji se ubrzo počinje fragmentirati i raspadati u reducirane zvučne situacije, šumove i kratke ritamske impulse; sam skladatelj za djelo kaže da je „svojevrсна glazbena prijevara“. Skladba počinje prepariranim klavirom koji inzistira na tonu Es, iz kojega se postupno oblikuje akord temeljen na alikvotnome nizu, sugerirajući mogućnost kontinuiranoga razvoja. Taj tijek već u četvrtome taktu prekidaju impulsi *gran casse*, čime se uspostavlja karakteristična dramaturgija prekida i kontrasta. Nakon cezure, koja je svojevrсни trenutak introspekcije, slijedi smirivanje glazbenoga toka silaznim linijama i reduciranom fakturom, dok se fragmentarne epizode, multifonici na oboi i kaskadni klavirski *arpeggii* pojavljuju poput povremenih zvučnih odblijesaka unutar izrazito suzdržane teksture. Važnu ulogu u skladbi imaju proširene tehnike izvođenja. Flauta, oboa i bas-klarinet često se koriste na granici artikuliranoga tona i šuma, uz tehnike poput *key-clicksa*, *tongue rama*, *aeolian sounda*, multifonika i sviranja bez piska. Gudači primjenjuju *sul ponticello*, *bariolage*, *ricochet* i nestandardne načine vođenja gudala, dok udaraljke dodatno proširuju timbralni spektar djela. U takvome zvukovnom okružju klavir ostaje gotovo jedini nosilac jasno definiranih tonskih visina, pri čemu skladatelj uspostavlja obrat uobičajene hijerarhije: šum postaje svojevrсна 'konsonanca', dok se tonski materijal pojavljuje kao diskretna disonantna intervencija

unutar tekture. Elektronika je prisutna nenametljivo i ne djeluje kao samostalni sloj, nego prije kao produžetak instrumentalne zvukovne boje. Kako skladba odmiče, njezina prisutnost postaje sve izraženija, a završetak oblikuju digitalni klikovi koji se izmjenjuju sa 'zvučnim pauzama'.

Kvartet za kraj radnog vremena

Kvartet za kraj radnog vremena, za kvartet saksofona, nastao je za članove Papandopulo kvarteta, koji je u vrijeme nastanka djela djelovao pod nazivom New Sax Quartet. Skladba je oblikovana 'po mjeri' četvorice saksofonista: Nikole Fabijanića, Gordana Tudora, Gorana Jurkovića i Tomislava Žužaka. Prvi je stavak praizveden 2009. godine na Danima nove glazbe u Splitu, dok je integralna praizvedba održana 2010. na Glazbenoj tribini u Opatiji. Naslov skladbe referira se na *Kvartet za kraj vremena* Oliviera Messiaena, no ne uspostavlja izravnu glazbenu vezu s tim djelom, nego funkcionira kao samoironijski komentar okolnosti i vremenskih ograničenja u kojima je skladba nastajala. Ironija i višeznačnost, česti elementi Đurovićeva skladateljskog jezika, prisutni su i unutar same glazbene strukture. Svaki stavak trostavačne forme razvija vlastiti karakter, odnos prema zvukovnome materijalu i način oblikovanja tematskoga materijala te njegovih motivskih fragmenata. Pritom važnu ulogu imaju repetitivni obrasci i njihove varijacije, često reducirani na kratke ritamske ili melodijske ćelije koje postupno grade napetost i formalni tok skladbe. Već na početku prvoga stavka pojavljuje se motiv BACH, kojim se skladatelj koristi kao svojevrsnim humorističnim komentarom učestale i simbolički opterećene primjene toga motiva u glazbi 20. i 21. stoljeća. U nastavku se javlja i citat folklornoga napjeva iz Župe dubrovačke *Vozila se Mare Kata na tovaru do Brgata*, dodatno otvarajući prostor između kulturne memorije, ironije i transformacije glazbenoga materijala. Drugi stavak, kao glazbeni odraz senzualnosti, karakterno je kontrastan u cjelini skladbe. Premda skladatelj navodi izvanglazbenu programsku ideju, glazbeni materijal ostaje organiziran ponajprije ritamskom pulsacijom te postupnim intenziviranjem tekture u međusobnom ispreplitanju saksofonskih dionica. Treći stavak referira se na fragmente hrvatske

himne, no bez ironijskoga odmak a ili parodijskoga komentara. Umjesto izravnoga citatnog postupka, himnički se materijal obrađuje i transformira različitim skladateljskim tehnikama, postajući dijelom šire formalne i zvukovne dramaturgije djela.

Praizvedba skladbe objavljena je na diskografskom izdanju, Đurovićevu prvom autorskom albumu (Cantus, 2012.), a notno izdanje objavljeno je 2023. godine u Cantusovoj notnoj ediciji Ars Croatica.

Piju li nam vuci s izvora vodu

Piju li nam vuci s izvora vodu, za trombon solo, nastao je u povodu dvadesete obljetnice Cantus Ansambla i posvećen je trombonistu Mariju Šinceku. Skladba je u velikoj mjeri oblikovana upravo prema mogućnostima izvođača kojemu je namijenjena, oslanjajući se na visoku tehničku spremnost, izdržljivost i sposobnost oblikovanja izrazito raznolikoga zvukovnog materijala. Naslov skladbe preuzet je iz pjesme *Zaustavi se, vjetro* Marka Perkovića Thompsona, čime se nastavlja Đurovićeva sklonost uvrštavanju prepoznatljivih referenci iz popularne kulture kao polazišta za promišljanje širega društvenog i glazbenog konteksta. Kao i u nizu drugih djela iz opusa, naslov ne funkcionira kao programski ključ za slušanje, nego kao okvir unutar kojega se otvara prostor ironije, propitivanja i višeznačnosti. Skladba počinje zvukovima koji se nalaze na granici instrumentalne geste i artikuliranoga tona. Udarci jezikom u usnik, strujanje zraka bez određene tonske visine, ritmizirano disanje i udarci dlanom postupno oblikuju zvukovni prostor iz kojega se razvija ostatak djela. Središnju ulogu u skladbi ima ton b koji se tijekom cijeloga djela pojavljuje kao svojevrsna zvukovna os. Oko njega se razvijaju kontrastne figure različitih registara, artikulacija i dinamičkih razina, stvarajući dojam višeslojnosti unutar jednoga instrumenta. Posebno su dojmivi te izvođački izazovni prijelazi između dubokih registara trombona i pokretljivijih figura višega registra, pri čemu se pozornost usmjerava ne toliko na melodijski razvoj koliko na promjene boje, gustoće i zvukovne perspektive. Dinamički dijapazon instrumenta iskorišten je do krajnjih granica, formirajući zanimljivu i šaroliku zvučnu sliku. Izmjenom registara,

dinamičkih krajnosti, različitih vrsta artikulacije i proširenih tehnika nastaje razgranata mreža kontrasta koja održava napetost tijekom cijele skladbe.

Crna sonata

Crna sonata, za alt-saksofon i klavir, nastala je na poticaj saksofonista Gordana Tudora, iz potrebe za obogaćivanjem saksofonskog repertoara novim djelima veće forme. Budući da klavirska dionica ni u kojem trenutku ne preuzima ulogu pratnje, nego ravnopravno sudjeluje u oblikovanju glazbenoga tijeka, skladba je posvećena i pijanistu Ivanu Batošu. Nakon vrlo uspješne praizvedbe 12. srpnja 2018. na Svjetskom saksofonskom kongresu u Zagrebu, Japanac Kenta Saito izveo ju je 2. listopada 2018. u Japanu, a skladba je zaživjela na međunarodnoj sceni, među ostalima i izvedbama u Rusiji i Poljskoj. *Crna sonata* zauzima posebno mjesto u autorovu opusu kao jedno od djela u kojima se najizravnije suočava s nasljeđem povijesnih glazbenih oblika. Primjenjujući niz kompozicijsko-tehničkih postupaka karakterističnih za modernistički pristup u suvremenom pismu te prisutnost konvencionalnih, ali i suvremenijih tehnika izvođenja, skladatelj zadržava okosnice klasične sonatne forme, uključujući klasični raspored (brzi – spori – brzi) trostavačne dispozicije djela. Prvi stavak oblikovan je kao suvremena inačica sonatnoga oblika u kojoj se tradicionalni formalni odnosi prepoznaju u kontrastima materijala, razvojnim procesima i repriznom principu, pri čemu se repriza pojavljuje u retrogradnome obliku. Središnji stavak zvukovno je najradikalniji dio cjeline. Saksofonska dionica uključuje multifonike, četvrttonove, flažolete i *glissanda*, dok je klavirski materijal organiziran dodekafonski.

Posebnost stavka jest činjenica da je gotovo u cijelosti izgrađen oko jednoga pedalnog tona, čime nastaje osebujan odnos statične harmonijske podloge i neprestano promjenjive unutarnje zvukovne površine. U tom se stavku posebno jasno očituje sklonost timbru kao nosiocu formalnoga razvoja i glazbenoga značenja. Treći stavak ponovno uspostavlja energiju i pokret, sintetizirajući iskustva prethodnih dvaju stavaka. Virtuozitet obojice izvođača tu postaje

važan strukturni element, a složeni ritamski odnosi i gustoća glazbenoga materijala potvrđuju ravnopravan status saksofona i klavira.

Nejasno pitanje

„Kad bi izvanrednu zapletenost svojih pojmova čovjek mogao pročistiti neakvim ideološkim ricinusom, kad bi negdje radio nekakav dućan, nekakva trgovina ‘pogleda na svijet’, nekakva optička radnja ili trafika sa zakonski propisanim cimerom: ‘Kraljevska mala prodaja pogleda na svijet’, čovjek bi ušao u takav dućan, poklonio se gospodinu šefu i kupio nekoliko kutija najpotrebnijih, najudobnijih, najsuvremenijih ‘pogleda na svijet’. Za svaki slučaj čovjek bi naručio nekoliko tuceta ‘pogleda na svijet’, nešto za pokus, a nešto opet za pričuvu. Snabdjevši se tako potrebnom količinom, čovjek bi imao prilično tog paklenog fosfora da rasvijetli svoju tminu i da mirno usne, svjestan kako mu ne prijete nikakva naročita opasnost. Ako se javi kakvo nejasno pitanje, čovjek ima svoje metafizičke žigice kraj sebe na svom noćnom stolu i može zapaliti svijeću svake sekunde ako bude baš potrebno. ‘Pogled na svijet’ uspavljuje razum i savjest i srce, ‘pogled na svijet’ diže potenciju, produžuje život, pomlađuje. Svaki strah pred potresom ili bilo kakvom drugom neočekivanom katastrofom neosnovan je dok građanin ima na svom noćnom stoliću nekoliko kutija svoga patentiranog ‘pogleda na svijet’ koji mu popravljaju probavu pameti, obustavlja podrigivanje savjesti, bistri um, jamči za životni uspjeh.”
(*Na rubu pameti*, Miroslav Krleža)

„*Nejasno pitanje* dovest će gitarista pred ozbiljan izazov pri prijelazu iz jedne vrste proširene tehnike u drugu. Djelo iz gitare izvlači izrazito inspirativne zvukove: od neobičnih tonova u segmentima označenima za sviranje isključivo lijevom rukom, preko slaganja istih nota 'jedne na drugu' u flažoletima na različitim žicama i poljima, što rezultira osebujno 'obojenom' intonacijom, do *arpeggiranih* akorda posloženih tako da generiraju neobičnu vibraciju instrumenta. Svojom neobičnom arhitekturom djelo nas vodi između vrlo različitih raspoloženja i emocija. Kad se u jednom trenutku iznenada pojavi citat iz Bachove Suite BWV 996 – koju

mi gitaristi, pomalo pogrešno, ali simpatično nazivamo *Suitom za lutnju* – njegov je učinak izrazito snažan. Strasti se potom smiruju već spomenutim 'zovom' intonativno 'sumnjivih' flažoleta, koji razotkrivaju krhkost intonacije akustičnog instrumenta. Riječ je o snažnoj skladbi za gitaru, s intrigantnim pristupom instrumentu i znatnim doprinosom gitarskoj literaturi. Meni će biti vrlo zanimljivo vidjeti kako će se pozicionirati uz ostala Franova djela.“

gitarist Petrit Çeku

Djevojčice će ti pričati o svojim snovima III

...Dobit ćeš sivo odijelo,
Na leđima svoj broj,
I bijeli krevet samo za tebe,
Na kojem ćeš noću snivati.
Kroz prozor gledat ćeš dan,
Vidjet ćeš mnogo ljudi,
Čak i djevojčice u bijelo odjevene,
A one će ti pričati.
Djevojčice će ti pričati o svojim snovima
Kao da su stvarnost...
(Atomsko sklonište, *Iza zida*)

Solistički klavirski stavak dio je peterostavačnog ciklusa posvećenoga violinistici Katarini Kutnar i pijanistici Katarini Krpan, podnaslovljenoga *Djevojčice će ti pričati o svojim snovima*. Kao središnji stavak ciklusa, samostalno izvođen kao gotovo pijanistički kroki, u odabranome programu autorskoga koncerta preuzima sličnu strukturnu i simboličku funkciju kakvu ima i unutar cjeline djela: svojevrsno je smirujuće središte oko kojega se oblikuju kontrasti okolnih stavaka. Njegova reducirana i intimna faktura, obilježena oznakom *Larghetto meditativo*, usmjerava pozornost prema timbru, rezonanciji i percepciji protoka glazbenoga vremena. Umjesto razvoja temeljenoga na izraženim kontrastima ili gestama, skladba se oblikuje suptilnim promjenama zvukovne boje, trajanjem i registralnom perspektivom.

Check Ignition And May God's Love Be With You

Check Ignition And May God's Love Be With You stih je iz kultne pjesme *Space Oddity* Davida Bowieja, koji Zemaljska kontrola izgovara izmišljenom astronautu Majoru Tomu dok se raketa lansira, označavajući početak njegova putovanja u svemir i početak odbrojavanja. To je ključni i dirljiv trenutak u narativu pjesme. Premda nosi oznaku *concertina*, skladba ne počiva na tradicionalnom odnosu solista i pratnje, njihove se uloge neprestano preispituju i izmjenjuju, pri čemu ansambl često djeluje kao zvukovno okružje, polje unutar kojega se kreće bariton-saksofon čije se izražajne mogućnosti istražuju izvan konvencionalnih granica, a proširene tehnike izvođenja pritom nisu efektni dodatci, nego temeljni elementi glazbenoga jezika. U dramaturškom međuodnosu ansambla i solista na višestruke je načine stoga moguće iščitati i odjek naslovne metafore.

U razgovoru s autorom

Doživljavate li ovaj rođendanski koncert više kao pogled unatrag (pregled određenog stvaralačkog razdoblja prema odabranim djelima) ili unaprijed (ako su odabiri neka vrsta pokazatelja smjera kojim kanite nastaviti), odnosno kao točku u kontinuiranom procesu?

Doživljavam se kao zaigrano dijete koje stalno nešto novo smišlja i črčka. Jako dobro se zabavljam skladajući, zapravo su sva tri odgovora točna.

U kontekstu rekapitulacije dosadašnjega rada, postoji li nešto što danas radite bitno drukčije nego prije dvadeset godina? Koje biste svoje skladateljske konstante izdvojili kao nepromijenjene?

Iskusniji sam i znam puno više nego prije dvadeset godina, a u radu sam postao i praktičniji. I dalje se trudim ne ponavljati se, a ponekad i riskiram. To se osobito događa u instrumentaciji jer neke stvari ne možete znati dok ih ne isprobate, primjerice u skladbi *Deep Sea Baby*. Volim stvarati neočekivane situacije, poput muške klape u *Teslinim frekvencijama*, kad sam sve kolege zbunio, a želja mi je bila istaknuti čistu emociju bez akademskog 'prenemaganja'. U svojem opusu imam još sličnih primjera. Jako uživam u radu, iako ponekad pritom mučim samoga sebe, ali tako to mora biti.

Naslovi vaših skladbi često djeluju kao komentar društva i položaja umjetnosti. Koliko ih doživljavate kao produžetak same glazbe, a koliko kao prostor ironije, bunta ili namjerne kontradikcije?

Kod mojih je naslova sve prilično šareno, a u njihovu osmišljavanju jako uživam. U njima ima i bunta i rezignacije, a ako naslov i glazba ulaze u kontradikciju, to je namjerno. Mislim da to pomalo dolazi do publike, no vrijeme će pokazati. Najvažnije mi je da sam zadovoljan svojim dijelom posla, a ako se dogodi dobra izvedba i publika bude zadovoljna – to bolje.

Vaše skladbe često karakteriziraju mnoge ideje i zvučni impulsi. Kako izgleda proces njihova filtriranja — prepuštate li ga intuiciji ili postoji stroga samokontrola?

Kod mene su misaoni procesi povezani s osmišljavanjem ideja za kompozicije neprekidni. Stalno nešto novo smišljam i razrađujem, a ponekad se u tome i obuzdavam. Imam mnogo filtara pri odabiru ideja, vrlo sam samokritičan i ne puštam olako nešto 'van'.

Dugotrajna suradnja s izvođačima važan je dio vašega rada. Jesu li neki glazbenici imali posebno važnu ulogu u oblikovanju vašega skladateljskog mišljenja?

U svojoj sam karijeri najvećim dijelom imao veliku sreću s izvođačima. Primjerice, s Cantus Ansamblom surađujem od samih početaka, a isto vrijedi i za Papandopulo kvartet. Svakog izvođača dobro poznajem i za sve njih mogu pisati 'po mjeri'. Tu je i niz izvrsnih solista s kojima sam surađivao: Petrit Čeku, Katarina Krpan, Gordan Tudor, Tomislav Žužak, Mia Elezović, Mario Šincek, Dani Bošnjak... Kao i mnogo mladih glazbenika zainteresiranih za to čime se bavim, pa izvode moje skladbe, primjerice Katarina Nera Biondić, Božidar Vlašić i Petra Akrap.

Idealna bi suradnja uključivala mnogo toga, primjerice rad u fazama, no svi smo uglavnom u stisci s vremenom pa glazbenici notni materijal često dobiju pred sam kraj dogovorenog roka, uz eventualne manje korekcije. Presudno je da i izvođači daju svoj doprinos – i oni mene dobro poznaju pa prepoznaju i uspješno realiziraju moju ideju.

Elektronika je crvena nit koja se proteže vašim opusom. Doživljavate li je kao već potpuno integrirani standard i segment u kojemu ste pronašli svoj pristup, jezik koji ne mijenjate?

Nema pravila. Obožavam raditi elektroničke i elektroakustičke skladbe jer se pritom osjećam potpuno neopterećeno i slobodno. To je iznimno široko područje i mogao bih nekoliko života potrošiti samo na njegovo istraživanje. Kad upotrebljavam elektroniku uz neki instrument ili ansambl, često o njoj razmišljam kao o proširenju boje i mogućnosti toga instrumenta, odnosno ansambla (*io sono je t'aime*). Ponekad ih samo suprotstavljam (*Koncert za klavir i elektroniku*), a ponekad su u dijalogu, primjerice u skladbama *Mnom* za alt-saksofon i elektroniku te *Undertaste* za violončelo i elektroniku.

Je li i u kojem smislu ili segmentu pedagoško iskustvo mentora budućim skladateljima utjecalo na pristup skladanju, na slušanje svojih skladbi ili na odnos prema vlastitom skladateljskom sazrijevanju na studiju i pod drugim utjecajima?

Vjerojatno jest, ali nesvjesno i minimalno. Ponekad razmišljam o tome i pokušavam to osvijestiti. Ionako se trudim stalno raditi na sebi kao skladatelju, pa je vjerojatno i to dio promjena. Divim se mladima jer često razmišljaju neopterećeno, ali s druge strane znaju biti površni i nestrpljivi pa im pokušavam na to ukazati i barem malo skratiti put učenja.

Vraćajući se odabiru skladbi za program autorskog koncerta, prilika je 'zagrepsti' površinu skladateljskog mišljenja. U skladbi *io sono je t'aime* ozbiljan početak postupno se razgrađuje. Koliko je takav razvoj bio planski, a koliko je proizlazio iz zvučne logike skladbe?

Kao što je i sam naziv, složenica nespojivog (*Let 3, Profesor Jakov*), u prvi mah nelogičan, tako sam zamislio i skladbu. Početak je ozbiljan i pretenciozan, ali otprilike nakon prve trećine počinjem s rekonstrukcijom. Sve je nastalo spontano; nisam razmišljao o balansiranju omjera, a nisam želio ni da skladba bude predvidiva. Elektronika nastupa otprilike u posljednjoj trećini. Ideja mi je bila da počne vrlo diskretno, kao proširenje boje ansambla, i da je slušatelji primijete tek poslije.

Koliko je u *Kvartetu za kraj radnog vremena* važan prepoznatljiv programatski sloj i mogu li citati funkcionirati i izvan lokalnog konteksta?

Uočljiv je i kontrast između intimnijeg srednjeg stavka i zaigranih vanjskih stavaka, je li to bio važan dio oblikovanja cjeline?

Programatski je sloj tu apstraktan. Morao sam pisati vrlo brzo, poštujući zadane rokove, a znajući da izvođači odlično sviraju, išao sam na duhovitost – naslov je došao usput. Citati (motiv BACH, *Vozila se Mare Kata na tovaru do Brgata* i hrvatska himna) trebali bi dobro funkcionirati i u nekoj drugoj sredini. Uostalom, sigurno ni dio naše publike nije prepoznao sve citate, osobito kad su u inverziji ili retrogradnom obliku.

Drugi stavak je intimniji, emotivniji, ozbiljniji i direktniji. To se, naravno, manifestira i u zvuku; upravo mi je to bila ideja. Često radim nešto slično, primjerice u drugom stavku Koncerta za klavir i orkestar, *Teslinih frekvencija* ili *Crne sonate*. Prvi i treći stavak ove skladbe, s druge strane, zaigrani su, prožeti humorom i pomalo ironični.

Je li u skladbi *Piju li nam vuci s izvora vodu* ton b kao os više strukturalni ili simbolički element? Kako se uravnotežuje svojevrsna 'agresivnost' instrumenta i njegovo suzbijanje usred niza zahtjevnih elemenata u partituri?

Ton b kao os može se tumačiti i kao strukturalni i kao simbolički element. Skladba je virtuoзна, a agresivnost instrumenta i njezino suzbijanje neprestano se izmjenjuju. Sve je došlo spontano; imao sam jasnu viziju onoga što želim postići, a rok je bio blizu. Forma skladbe ugrubo podsjeća na rondo. Nakon uvoda, u kojem se poigravam proširenim tehnikama i trombon uključujem gotovo kao perkusiju, pojavljuje se glazbeni materijal koji nazivam „puls“ – *quasi ostinato* na tonu b s interpolacijama: kratkim rubato dionicama, *glissandima*, pedalnim tonovima i slično. Potom dolazi osvježanje pa povratak na 'puls'. Pred kraj nastupa svojevrsna kadenca u kojoj trombon naizmjenično svira u najvišem i najdubljem registru, što je vrlo zahtjevno za izvođenje. Na samome kraju, nakon kratkog prisjećanja na 'puls', pojavljuju se multifonici kojima nisam mogao odoljeti – to je bila dobra prilika da ih isprobam.

Koji segmenti *Crne sonate* zadržavaju obilježja klasične sonatne forme, a gdje se ona počinje udaljavati od tradicionalnog modela?

Prvi stavak je, uvjetno rečeno, sonatni oblik: postoje grupa prve teme i grupa druge teme te njihova provedba, no repriza nastupa u retrogradnom obliku. Moglo bi se reći da to rubno prolazi kao sonatna forma. Drugi stavak, miran i kontrastan prvome (čime odgovara ulozi srednjeg stavka u klasičnoj sonatnoj formi), u cijelosti je izgrađen na jednom pedal. Pokušao sam postići zanimljive boje zvuka koristeći se proširenim tehnikama saksofona – multifonike, četvrttonove, flažolete, *glissanda* – dok su tonske visine u klaviru organizirane dodekafonski. U trećem su stavku oba

izvođača ravnopravna, a stavak je prilično zahtjevan za izvedbu. Brz tempo i slobodna forma otvaraju prostor onome što bi se moglo nazvati 'raspadom', ali i to još uvijek funkcionira.

Je li Krležin tekst u *Nejasnom pitanju* više misaoni okvir ili je na neki način utjecao na strukturu skladbe? Kako se filozofska potka teksta prenosi u skladbu – kao konkretna zvučna odluka ili poetska pozadina?

Dugo sam se pripremao za tu skladbu i istraživao mnogo literature o tehnici sviranja gitare. Krležin tekst snažno je utjecao na skladbu; od njega sam počeo, a potom razvio cijelu paletu boja i situacija koje je Petrit prepoznao i majstorski realizirao.

Tretira li se bariton-saksofon kao solist u klasičnom smislu ili kao dio zvučnog korpusa? Je li taj zvuk vezan uz fabularni dio pjesme prema kojoj je preuzet i naslov, i je li taj trenutak (odbrojavanje, polazak, neizvjesnost) katalizator za skladbu ili je došao kao kasniji, prikladan dio?

Bariton-saksofon primarno ima ulogu solista, a tek se povremeno stapa s ansamblom. Solistička kadenca dolazi na početku, nakon kratkog uvoda. Neizvjesnost, uvjetno rečeno fabularni dio pjesme prema kojoj je preuzet naslov, doista se može tumačiti kao katalizator skladbe.

Što vas raduje u glazbi danas ili u skladanju, koji su izazovi i interesi koji vas zaokupljaju?

Veseli me sam proces rada – fantaziranje, smišljanje i bilježenje ideja – jer to doživljavam kao svojevrsno putovanje. Trudim se ne ponavljati se; svaki put počinjem iz druge perspektive. U neke skladbe uključujem humor i ironične citate, a sve me to jako zabavlja, uz naglašenu odgovornost i profesionalni pristup skladanju.

Kao pedagog osjećam odgovornost prema svojim studentima. Važno mi je naučiti ih zanatu, a na njima je da se nakon diplome nastave samostalno razvijati. Želio bih svojim djelovanjem potaknuti

druge, posebno mlade, na rad na sebi i na podizanje kvalitete u glazbi i umjetnosti općenito.

Kako gledate na položaj koji umjetnost ima u društvu, napose suvremena glazba u tom kontekstu?

Teško mi je predvidjeti što će biti u budućnosti općenito pa mogu govoriti samo u svoje ime. Počelo mi je smetati kad je skladanje u stilu 'nizanja efekata uz obilno korištenje proširenih tehnika' postalo samo sebi svrhom, a to danas čujem kod mnogih. Osobno sam došao do zasićenja pa su moji posljednji radovi u maniri koju u šali nazivam neo-neo-klasikom – primjerice nedavno izvedeni Peti gudački kvartet *S morem bit ću sam* i Sinfonietta *Starija od Revelina*, koju će Dubrovački simfonijski orkestar izvesti u srpnju na Dubrovačkim ljetnim igrama. U današnjoj situaciji čini mi se da umjetnost, kao i kultura, polako umire. Nažalost, važan je samo komercijalni doseg, a kriteriji su se znatno srozali. No vidjet ćemo. Što se mene tiče, ne odustajem.

Foto: Matej Grgić

Koleg(ic)e o Đuroviću

„Frano Đurović bio je jedan od mojih prvih studenata kompozicije. Iznimno nadaren i senzibilan, već onda sklon glazbenoj igri, s godinama skladateljskoga sazrijevanja potvrdio je ono što je uvijek želio, a to je stalno istraživanje novih odnosa u složenim stvaralačkim procesima. Njegov je odnos s tekstom znakovit, time i slojevit, u čemu je zasigurno važnu ulogu imalo vrsno korištenje elektroničkoga zvuka, često s tradicionalnim instrumentima ili bez njih.

U autorskom opusu Frano Đurović našao je vlastiti stvarateljski put u novijoj generaciji hrvatskih skladatelja, a upućujući mu čestitke za 55. rođendan, želim da i dalje bude dječjački znatiželjan u stvaranju novih djela, upravo onakav kakvoga ga pamtim kao mladoga studenta.“

akademik Frano Parać

„S Franom imam odnos kakav nemam ni s jednim drugim skladateljem koji mi je posvetio skladbe. Upoznali smo se kao glazbenici na sceni 'neozbiljne glazbe' – on kao klavijaturist u Leksaurinima, tada pratećem bendu Ede Maajke, a ja kao član TBF-a. Iako smo u to vrijeme obojica bili na Muzičkoj akademiji u Zagrebu – on kao profesor, a ja kao student – naš se odnos gradio zajedničkim muziciranjem izvan akademskih okvira.

Tim iskustvom shvatio sam da koketiranje s pop-glazbom ne umanjuje posvećenost suvremenoj glazbi, nego je može obogatiti. Poslije su nam se putovi često susretali u kazalištima diljem Hrvatske, gdje smo obojica radili kao skladatelji primijenjene glazbe, a povremeno smo i prepuštali jedan drugome projekte koje nismo bili u mogućnosti prihvatiti.

Frano mi je tijekom posljednjih dvadeset godina posvetio nekoliko skladbi: *Mnom* za saksofon i elektroniku, *Crnu sonatu* za alt-saksofon i glasovir te *Kvartet za kraj radnog vremena*. On je za mene glazbenik koji s jednakom lakoćom i ozbiljnošću pristupa svim žanrovima, a posebno mi imponira njegova stvaralačka radoznalost, koja se s godinama nije izgubila.“

„Frana pratim još od njegovih studentskih dana i opažam kako se razvija u zanimljivog i punokrvnog skladatelja. Snimio sam njegovu prvu orkestralnu skladbu još u prošlom tisućljeću, zatim sam dao život njegovoj kompoziciji *Bez Sunca*, pisanoj za gudače, u kratkom trajanju mojeg ansambla za suvremenu glazbu (i novo, još nenadošlo razumno doba) *Fronesis*, i konačno, naručio od njega kao intendant Dubrovačkih ljetnih igara Simfoniju za Dubrovački simfonijski orkestar. On je pak meni puno pomogao u zvukovnom opremanju mogega baleta *Tramvaj zvan žudnja*.

Frano ima jednu osobinu koja mi se vrlo jako sviđa, a to je sposobnost kritičkog pogleda na sebe, kao i na sredinu u kojoj živimo, svojom vještinom komponiranja. Nema umjetnosti bez ludizma, bez zaigranosti tonovima i zvukovima (jer je on stvorio znatan dio opusa i na polju elektroničke glazbe), bez sposobnosti da se u svojem mediju izraziš o trenutku u kojem živiš.“

skladatelj i dirigent Mladen Tarbuk

„Đurovićevu glazbu upoznao sam ponajprije preko njegovih elektroničkih i komornih ostvarenja, i upravo ta dimenzija njegova opusa otkriva ono što ga čini jedinstvenim na hrvatskoj sceni. Đurović pripada rijetkim autorima koji elektroniku ne tretiraju kao estetski zaokret ili deklaraciju o modernosti, nego kao integralni dio glazbenog mišljenja u kojemu ravnopravno supostoje naslijeđa (post)spektralnih i teksturalnih tehnika i posve suvremeni senzibilitet prema zvuku kao materiji.

Najviše vremena s njegovom glazbom proveo sam uz skladbu *Undertaste* za violončelo i elektroniku, koju sam producirao za album *Resonances II Vida Veljaka*. Ta je skladba za mene bila ogledalo šireg Đurovićeva autorskog stava: opusa koji se udobno kreće između intertekstualnosti, referenci na popularnu kulturu i visoke razine kompozicijske refleksije – gotovo postmodernističkim pristupom u kojemu igra i ozbiljnost nisu opreke, nego dva lica iste kompozicijske geste. Glazbeni materijal uvijek nosi trag prethodnih slojeva, ali ih preispituje iz nove perspektive. Na hrvatskoj sceni teško je naći autora koji s jednakom lakoćom prelazi između tih registara a da pritom zadržava prepoznatljiv rukopis.

Dragom kolegi Frani Đuroviću čestitam na ovom koncertu i nadam se novim uspjesima.”

skladatelj i muzikolog Tomislav Oliver

„S Franom sam u posljednje vrijeme ostvario suradnju na nekoliko projekata, a svaki od njih obilježili su izvrsna komunikacija, kreativnost, jednostavnost rada i prijateljsko ozračje. Godine 2023. zajedno smo sudjelovali u projektu *Tesla valovi*, za koji smo obojica napisali po jednu skladbu posvećenu znanstvenom geniju Nikoli Tesli, namijenjenu izvedbi Zagrebačke filharmonije.

Suradnja se nastavila i u svibnju 2026. godine kad smo radili na aranžmanima hrvatske filmske glazbe. I taj je projekt, također realiziran za Zagrebačku filharmoniju, protekao iznimno produktivno. Frano je u nekoliko navrata skladao i za moj ansambl Acoustic Project. Taj je rad bio obilježen istraživanjem novih ideja, eksperimentiranjem i kreativnim pristupom, a pritom je uvijek zadržao i element spontanosti te iskrenog užitka u zajedničkom stvaranju.

Malo je skladatelja s kojima sam imao priliku tako prirodno, neopterećeno i s toliko međusobnog povjerenja surađivati na raznovrsnim glazbenim projektima. U radu s Franom posebno cijenim izostanak egoističnih ispada i potrebe za nametanjem vlastitog autoriteta, što suradnju čini iznimno ugodnom i poticajnom.”

skladatelj i kontrabasist Dubravko Palanović

„Franu sam upoznao 2008. godine, radeći na jednom od formalno i organizacijski najzahtjevnijih projekata svoje redateljske karijere. Bila je to trodijelna predstava sastavljena od Purcellove *Didone i Eneje*, Mannove *Smrti u Veneciji* i Camusove *Kuge*. Izvođači su istodobno sudjelovali u sve tri cjeline, a njihovu je unutarnju vremensku arhitekturu određivala Purcellova opera.

Frano je od samog početka bio jedna od ključnih figura toga projekta. Nije sudjelovao samo kao skladatelj ili glazbeni suradnik,

nego kao netko tko je od početka razumio njegovu kompleksnost i ambicije. Koliko se sjećam, u jednoj je izvedbi i sam nastupao. Naša druga suradnja dogodila se na Splitskom ljetu, na *Bakhama* – projektu koji je najprije bio zabranjen, a potom ipak izveden. U toj je situaciji Frano, uz svoje iznimne glazbene kompetencije, pokazao i veliku ljudsku i umjetničku podršku, osobito u trenutku kad se oko predstave počela stvarati politička i ideološka hajka. Nakon toga surađivali smo na Wedekindovu *Buđenju proljeća* u Zagrebačkom kazalištu mladih, a onda je počela moja europska kazališna pečalba. Ipak, na Franu i naše suradnje često mislim – ne samo s profesionalnim poštovanjem, nego i s osjećajem rijetke umjetničke bliskosti. Zato vjerujem da ove tri suradnje nisu zaključeno poglavlje, nego možda tek uvod u neke nove.“

redatelj Oliver Frljić

„Kompozicije Frana Đurovića često nose inteligentne i duhovite naslove, jasnu poruku i neku posebnu neposrednost u komunikaciji s publikom. Izvodeći njegovu glazbu, uvijek sam osjećala koliko prirodno uspijeva spojiti duhovitost, emocionalni aspekt i prepoznatljiv autorski rukopis u glazbeni jezik koji je istovremeno suvremen i iskren. Upravo to čini njegovu glazbu bliskom i uvijek privlačnom publici.

U našoj suradnji posebno cijenim njegovu otvorenost, znatiželju i istraživački duh koji unosi u svaki novi projekt. Rad na njegovim skladbama za mene je uvijek i umjetnički dijalog, proces u kojem maštovitim kombinacijama instrumenata, boja i zvukova nastaju novi prostori izražavanja i nova izvođačka iskustva. Takva suradnja ne obogaćuje samo interpretaciju i izražajne mogućnosti instrumenata za koje piše, nego i mene kao glazbenicu, otvarajući uvijek nove umjetničke horizonte i potičući osjećaj stvaralačke slobode.“

pijanistica Mia Elezović

„Franu Đurovića upoznao sam jedne pijane novembarske noći potkraj prošlog tisućljeća. Ta je večer kulminirala karaoke natjecanjem u *Vidri*, na koje sam se na licu mjesta potpuno neplanirano prijavio. Pobijedio sam, i to je još uvijek moja jedina pobjeda na nekom muzičkom natjecanju, nakon srednjoškolskih dana. Te mi je večeri Frano obećao napisati kompoziciju za moj diplomski ispit, no to se ipak nije dogodilo.

Dvadeset jednu godinu poslije (čekao sam dakle točno pola života), dočekao sam njegov Koncert za klavir i elektroniku, koji sam praizveo na Muzičkom biennalu Zagreb 2021. godine. U međuvremenu sam s Gordanom praizveo njegovu *Crnu sonatu* za saksofon i klavir. Ponosan sam i zahvalan što i ta skladba u posveti ima i moje ime, jer Frano je oduvijek savršeno razumio estetiku i problematiku dva saksofona i klavira. On je kompozitor koji poštuje svojega izvođača: jasan u oznakama, poticajan u savladavanju problema, uvijek polazi od zvuka, nikad od konstrukcije.

Praizvedba Koncerta za klavir i elektroniku dogodila se u sklopu *online* recitala. U potresom razrušenom Zagrebu nije bilo moguće realizirati zamisao tadašnje umjetničke ravnateljice Biennala Margarete Ferek-Petrić o intimnom prostoru u koji bi se mogao sigurno smjestiti određen broj ljudi na tada još predviđenom razmaku. Ipak, izvedba je bila potpuno u skladu s tada propisanim epidemiološkim mjerama: u tom koncertu uobičajenu prateću ulogu orkestra preuzimaju šumovi elektronike, dok je dirigenta ekonomično zamijenila štoperica instalirana na ekran tableta, na kojoj sekunde nemilosrdno cure, baš poput onog teksta na karaokama iz večeri kad sam upoznao Franu.“

pijanist Ivan Batoš

„Nisam svirala mnogo Đurovićevih djela. Izvodila sam nekoliko unutar ansambla, nisam izvela ništa od skladbi za klavir solo, stoga mogu ponuditi perspektivu jedne dionice unutar šire slike. Volim njegov stil pisanja jer je kompleksan, a opet pitak. Izdvojila bih jednu zanimljivost: uz autorovo odobrenje, koristim se klavirskom dionicom iz jednog njegova djela u nastavi. Točnije, riječ je o

samo dva takta iz skladbe *Io sono je t'aime*. Ta dva takta obiluju dinamičkim i agogičkim uputama, kao i zanimljivim ritmičkim figurama. Primjerice, u jednom taktu imamo kvartolu u desnoj ruci, a kvintolu u lijevoj, zatim kvintola prelazi u desnu ruku, a na kraju takta imamo triolu iznad kvartole. U sljedećem taktu nalazimo pak septolu u desnoj i duolu u lijevoj ruci, pa sekstolu uz kvartolu – i sve to u jednom velikom *rallentandu* i *diminuendu*, što je izniman izazov za izvođača.“

pijanistica i članica Cantus Ansambla Srebrenka Poljak

„Kad vam Frano Đurović posveti djelo pod naslovom *Piju li nam vuci s izvora vodu*, najprije se zapitate tko će ostati žedan? Znam da naša izbirljiva publika suvremene glazbe dolazi s ozbiljnim očekivanjima. Dok jedni zbog naslova očekuju domoljubni spektakl s mačevima, oni radikalniji u publici već panično broje četvrttonove i traže matematičke simetrije. Na vašu žalost, Frano je u note utkao čisto prijateljstvo. Zapravo, ova posveta nije dar – to je njegova suptilna osveta za sve kave koje mu u životu nisam platio.

Vjerujem da prosječni esteta na prve taktove suvremene glazbe poželi pobjeći prema izlazu za nuždu, ali ova skladba vas neće uspavati. Ona nosi Franinu prepoznatljivu drskost i energiju *rock*-koncerta.

Frano, sretan rođendan! Hvala na posveti, a publici hvala na hrabrosti. Ispričavam se ako mi usred izvedbe vuci popiju vodu – preživjet ćemo i ja, i vi, a valjda i vukovi!“

trombonist i član Cantus Ansambla Mario Šincek

Iz medijskih napisa o glazbi Frana Đurovića

„Među rijetkim praižvedbama ove su godine osobita uspjeha imale (...) i novo djelo Frane Đurovića *Delta* – moćna zvučna prelijevanja sa znalačkim tretmanom dionica punoga orkestra, dojmljiva skladba pisana na narudžbu Zagrebačke filharmonije.“

Jana Haluza, osvrt na 41. Međunarodnu glazbenu tribinu u Puli,
Vijenac, br. 280, 25. studenoga 2004.

„Kao jedan od vodećih skladatelja svoje generacije, Đurović je poznat po orkestralnim, komornim, elektroničkim i elektroakustičkim djelima, instalacijama i multimedijским projektima u kojima smjelo i efektno sučeljava glazbu s različitim oblicima vizualnih umjetnosti. (...) Iako su članovi Trija Orlando tijekom cijele koncertne večeri istinski uživali u zajedničkom muziciranju, izvedbi toga djela pristupili su s osobitim žarom, poletno iznoseći njegov živopisan sadržaj i potvrdivši se kao vješti suradnici koji u svakom novom ostvarenju pronalaze neiscrpno nadahnuće.“

Bojana Plečaš Kalebota o praižvedbi skladbe *Trio furioso* Trija Orlando, 18. veljače 2008., u Zlatnoj dvorani Hrvatskoga instituta za povijest, *Cantus* br. 150, svibanj 2008.

„Na koncertu je predstavljena *Fantazija* za klavir i komorni ansambl Frana Đurovića u izvedbi Zrinke Ivančić – pobjednice Natjecanja *Ferdo Livadić* 2006. godine. Skladba je praižvedena ujesen prošle godine u Samoboru, a ponovljena i ovom prigodom, pažljivim pristupom partituri koja, prema riječima autora, 'propituje odnos zvuka i tišine, solista i ansambla, zadanog i slobodnog'. Solistica Zrinka Ivančić oplemenila je skladbu širokom paletom kontrastnih tonova i pregnantnog ritma uz dvije izražajne glasovirske kadence.“

Višnja Požgaj, osvrt na koncert Cantus Ansambla održan 21. travnja 2008., *Klasika.hr*, 23. travnja 2008.

„Središnji dio pripao je suvremenoj glazbi, i to iz pera Frane Đurovića koji pripada najmlađemu naraštaju hrvatskih skladatelja. (...) ono što izaziva ushićenje fini je osjećaj za nijansiranje i gradiranje atmosfere u pojedinim skladbama, razumijevanje dinamičkih i strukturalnih promjena koje donosi suvremena skladba *Not Really a Lullaby* mladoga Frane Đurovića, koja je napisana posebno za nju, a u Londonu je doživjela svjetsku premijeru. Upravo je tu raznolikost, široki kaleidoskop ideja i pristupa hrvatskih skladatelja, neprekinuti niz i gradaciju od Sorkočevića do Đurovića donijela Tamara Jurkić Sviben s lakoćom i dubokim razumijevanjem glazbenoga tkiva svake pojedinačne skladbe.“

Ognjen Tvrković o koncertu Tamare Jurkić Sviben u Londonu,
Cantus br. 151, srpanj 2008.

„Dubrovčanin Frano Đurović svoje je novo djelo nazvao *Nahvao*, i to u povodu ovogodišnjega obilježavanja petstote obljetnice rođenja Marina Držića, kod kojega izraz *ljudi nahvao* označava nekvalitetne, loše ljude, a sama riječ *nahvao* znači hotimice. Pišući za flautu, obou, kontrabas, klavir i udaraljke, uz elektroniku, autor se ponajprije usredotočio na akustičnost prostora – predvorja NSK-a te moguće slučajno zvukovlje koje se u njemu događa.“

Ana Vidić o praizvedbi skladbe *Nahvao* na koncertu ansambla Acoustic Project, 11. lipnja 2008., u ciklusu „Koncerti za noćne ptice“, *Cantus* br. 151, srpanj 2008.

„Kad se spomenu suvremeni dubrovački skladatelji, sigurno je prvo, a mnogima možda i jedino, ime koje pada na pamet Frano Đurović, čija se glazba izvodi posvuda, a najmanje u Dubrovniku. Međutim, Dubrovčani su u kratkom vremenu imali sreću čuti čak dvije njegove skladbe. Prvo, asocijacijama bogat Trio za flautu, violinu i klavir *Allegro poco serio*, a potom komornu operu *Eto vas*, izvedenu u Revelinu prilikom predstavljanja programa ovogodišnjih Igara. Opera je nastala na dijelom sačuvanoj Držićevoj komediji *Pjerin*, a praizvedena je na prošlogodišnjem Muzičkom biennalu Zagreb.“

Sanja Dražić, *Cantus* br. 151, srpanj 2008.

„U zagrebačkom Muzeju Mimara 22. travnja gostovao je slovenski Ansambl za suvremenu glazbu MD7. Svirali su uglavnom djela slovenskih autora, ali su izveli i po jedno djelo hrvatskog, poljskog i korejskog skladatelja. Hrvatski skladatelj bio je Frano Đurović, a njegova, ovom prigodom praižvedena skladba nosi naslov *Pričajmo o Daksi*. Đurovića je, dakako, na skladanje potaknula tema Biennala: *Umjetnost – Politika*. Inspiriran i nedavnim događajem pronalaska masovne grobnice s kraja Drugog svjetskog rata u blizini Laškog, napisao je oporo djelo koje od početka traži angažman slušatelja. Daksa je otočić u blizini Dubrovnika gdje je potkraj listopada 1944. pogubljeno nekoliko desetaka Dubrovčana. (...)“

Irena Paulus, iz komentara 25. Muzičkog biennala Zagreb, *Cantus* br. 156, lipanj 2009.

„Prvi dio večeri protekao je u znaku praižvedbe Kvinteta za trubu i gudački kvartet Frane Đurovića, docenta na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i višestruko nagrađivanog autora brojnih orkestralnih, komornih i instrumentalnih skladbi te elektroničkih i elektroakustičkih djela. U skladbi posvećenoj Vedranu Kocelju i Gudačkom kvartetu Rucner, neuobičajeno za njegov dosadašnji skladateljski opus, Đurović izbjegava suvremene skladateljske tehnike i nalazi uporište u tradiciji. Trostavačna skladba doista je istinsko osvježanje u suvremenoj hrvatskoj glazbenoj literaturi, a u njoj je glazbeni sadržaj tretiran logično, pregledno i nepretenciozno, što je i sâm skladatelj istaknuo kao svoje težnje. Vlastiti skladateljski izričaj i karakter skladbe Đurović je vrlo spretno prilagodio istančanom sviračkom senzibilitetu trubača Vedrana Kocelja i članova Kvarteta koji su Kvintet praižveli s velikom predanošću i međusobnim razumijevanjem.“

Bojana Plećaš Kalebota o praižvedbi Kvinteta za trubu i gudački kvartet, održanoj 3. lipnja 2009. na drugom koncertu sezone ciklusa Četiri godišnja doba Gudačkoga kvarteta Rucner
Cantus br. 157, srpanj 2009.

„Te lijepe večeri praižvedene su još tri kraće, stilski različite skladbe mladih hrvatskih skladatelja. Apstraktni i ozbiljni *Simply quintet* Dubrovčanina Frana Đurovića sučeljava duge izdržane tonove s kraćim i efektnim ritmičkim formacijama u tri kontrastna stavka: *Allegretto, Adagio, Allegro con fuoco*.“

Višnja Požgaj u tekstu o posljednjem koncertu 15. sezone kućnih koncerata *Iz salona Očić, Klasika.hr*, 12. lipnja 2010.

„U središnjem dijelu programa praižveden je novi Klavirski koncert Frane Đurovića koji je skladatelj posvetio svojoj prijateljici i sugrađanki, dubrovačkoj pijanistici Mariji Grazio. U tri stavka za klavir solo i komorni orkestar, čijem sastavu, u odnosu na Mozartovu 40. simfoniju, Đurović pridodaje i opsežan set udaraljki, propituje se, prema autorovim riječima, višeslojnost odnosa zvuka i prostora, interpretira i skladatelja, tradicionalnog i suvremenog načina izražavanja. Pri tome, on uzima u obzir lik i karakter interpretkinje i stavlja ih u središte skladbe koju piše, jer umjetnica i sama ima stvaralačko iskustvo kao autorica klavirskog opusa. U prvome stavku, set udaraljki dijalogizira s klavirom kojemu je također naglašena perkusivna priroda instrumenta s tipkama. U drugome, solističko glazbalo imitira zvono i njegove odjeke te tone u suptilni zvukolik šarolikih gesti i boja elektroničke provenijencije, dok u trećem stavku skladatelj zadaje tek ćelije po kojima se ritmički zadano kreću slobodne aleatoričke situacije. Tu do izražaja dolazi improvizacijski dar svakoga od glazbenika, a djelo završava citatom iz dječje pjesme *Lutkica na dar* Đele Jusića koju je prvi put, još kao djevojčica, snimila Marija Grazio, tada članica ansambla Mali raspjevani Dubrovnik.“

Jana Haluza o završnom koncertu 35. Osorskih glazbenih večeri, praižvedbi Cantus Ansambla, *Cantus* br. 164, listopad 2010.

„Navečer je održao koncert vrlo svirački usklađen New Sax Quartet, u sastavu Nikola Fabijanić, Gordan Tudor, Goran Jurković i Tomislav Žužak, s programom djela šokantnoga Johna Cagea, dopadljivih Michaela Nymana, Mirele Ivičević i Dubravka Detonija te na kraju

rasporeda s uspješnom praizvedbom djela *Kvartet za kraj radnog vremena* Frane Đurovića, bogat nizovima ritmičkih kontrasta u prvom, razvojnih akordičkih ostinata u drugom i sa svježinom pokretljivosti u trećem stavku.“

Zlatko Stahuljak, osvrt na 47. Glazbenu tribinu u Opatiji, *Vijenac* 436, 18. studenoga 2010.

„Recesija može biti (i jest) prokletstvo, ali, istovremeno, može biti i kreativan izazov. Toga je sigurno itekako bio svjestan Frano Đurović kad je, u prilično nezahvalnom trenutku, prihvatio mjesto umjetničkog voditelja Glazbene tribine Opatija. Valjalo se, naime, suočiti sa situacijom u kojoj se Tribina, nakon više od desetljeća održavanja u Puli, vratila u Opatiju, u kontekst koji je mnogim njezinim sudionicima već bio pomalo zaboravljen, a nekima i posve nepoznat; rezanje troškova značilo je ne samo bitno sužene produkcijske okvire, nego i smanjivanje kruga onih koji su Tribinu konzumirali; sve to, napokon, uz posve opravdana (premda ne nužno i realna) očekivanja vezana uz tradiciju te manifestacije. Radikalne situacije iziskuju i radikalne poteze, na koje je Đurović, čini se, bio spreman – izostali su reprezentativni koncerti velikih ansambala, izostao je i dosad uobičajen natječaj za nove skladbe, a niz autora čija su se djela godinama u Opatiji i Puli redovito izvodila više-manje po inerciji, ostao je kratkih rukava. Znači li to da je Tribina ove godine propala? Nipošto. Jer, program što ga je ponudio Frano Đurović nije tek primjer umijeća mogućeg, nego i konkretna pomno osmišljenog koncepta, čiji uspjeh, srećom, ne ovisi (samo) o financijskim okvirima. Oni, doduše, jesu uvjetovali stavljanje naglaska na solističke i komorne programe, ali su zato odabrani odreda vrhunski glazbenici koji suvremenoj hrvatskoj glazbi prilaze s jednakom ne samo profesionalnošću i ozbiljnošću nego i s poštovanjem kakvo imaju i prema djelima čak i najvećih svjetskih autora. No najveći je zaokret Đurović ostvario dvama potezima: ponovnim uvođenjem diskusija o pojedinim koncertima i, više od svega, okretanjem prema skladateljima mlađe, pa i najmlađe generacije – upravo one koja je na ranijim Susretima generacija često bila zapostavljena.“

Trpimir Matasović o programskoj koncepciji Frana Đurovića kao umjetničkog voditelja Glazbene tribine Opatija, *Cantus* br. 188, studeni 2014.

„Tradicionalna godišnja smotra hrvatskoga glazbenog stvaralaštva, koja se nakon desetogodišnjega boravka u Puli prošle godine vratila u Opatiju, gdje je i utemeljena, ovaj je put pružila obilje kvalitetne i zanimljive glazbe u odličnim izvedbama ne samo profesionalnih solista i ansambala nego i mladih, koje sve više privlači upravo ta domaća produkcija. Stoga vrijedi pohvaliti izvrstan potez umjetničkog voditelja Frana Đurovića da ovogodišnju Tribinu uokviri upravo mladima.“

Višnja Požgaj, osvrt na 48. Glazbenu tribinu Opatija, *Klasika.hr*, 8. studenoga 2011.

„Ciklus *Fronesisa* otvorio je 'domaći' koncert izborom pet djela koncentriranih na gudače iz pera već etabliranih hrvatskih skladatelja, prema prosjeku godina – srednje generacije. Počasno mjesto na početku je zauzela praizvedba skladbe *Bez sunca* Frane Đurovića. U osnovi naslov *Bez sunca* ne treba sugerirati programnost, kaže autor, ali je tamna tonska slika zacijelo može potaknuti kod slušatelja. Gudači, u gotovo klasično strogom i preglednom obliku, stvaraju mračni, beznadni ugođaj u kojemu tek povremeno pokušava zasjati svjetlija zraka.“

Maja Stanetti o koncertu ansambla *Fronesis* u sklopu ciklusa suvremene glazbe u MSU-u, *Cantus* br. 167, ožujak 2011.

„U sklopu programa koji su violončelistica Jelena Očić Flaksman i orguljašica Ljerka Očić predstavile na šestom kućnom koncertu *Iz salona Očić* 28. travnja, praizvedena je kraća dvodijelna skladba *Kišobran za dvije* Frane Đurovića, posvećena sestrama Jeleni i Ljerki. *Kišobran 1 (Lento e molto espressivo)* predstavlja oba instrumenta – orgulje i violončelo – polaganim mračnim uvodom dugih tonova u dubokim registrima iz kojega izranja vrlo lijepa pjevna tema na violončelu, s efektnim *pizzicatom* na kraju. *Kišobran 2 (Allegro)* temelji se na više melodijskih i ritmičkih kontrasta. Zanimljiv je i dinamičan, kao i vrsne umjetnice kojima je posvećen i koje su djelo u cjelini uspješno predstavile u Salonu Očić. Iako je kombinacija orgulja i violončela rijetkost u izvođačkoj praksi, vrlo je apartna, ali i poticajna.“

Višnja Požgaj, *Cantus* br. 168, lipanj 2011.

„Frano Đurović maštovit je i dobrim nemirima ispunjen kreator. Njegova je glazba ritmična, sočna i grafijska – plohe su joj jasne a različite, vezane zajedničkim lukom. Odvojene su međuprostorima smještenim između kristala zvonolikih zvukova i klimaksa ritmičnih udara bubnjeva koje Volpini iskorištava za niz identičnih pokreta plesne skupine. Istovrsno oblikovane geste koreograf kombinira u plesnim parovima (tri plus dva plesača ili svih pet plesača zajedno), što u kombinaciji s dizajnom svjetla djeluje moćno. Koreografija također prati dramaturgiju zvuka smišljenim ponavljanjem motiva, primjerice obrednog umivanja s početka i pred sam kraj predstave. Dojam kontrapunkta koju potiče razlikovnost ili jednoobraznost preciznih pokreta, plesnom kvintetu daje čistoću zbivanja na sceni, a protok gibanja funkcionalno slijedi klasične elemente sola, *pas de deusa* i ansambl-situacija, podijeljenih u šest povezanih cjelina. Ono što je skladatelj postigao u ovoj elektroničkoj partituri jest njezina izrazita simfoniziranost, čiji zvuk stoji uspravno i ne gubi se u pogledu tipičnih alata sintetske retorike, čemu neki autori često podlegnu i zbog čega se elektronička glazba zna doživjeti kao kalup iz čije retorte izlaze mlake digitalne dosjetke. Glazba za plesnu produkciju *Zovem se nitko* samosvojna je i može funkcionirati samostalno, što je kompliment talijanskom gostu koji je prihvatio njezinu autonomiju i komplementarno je povezao sa suvremenim plesnim izrazom.“

Sanja Raca o praizvedbi baleta *Zovem se nitko* na 26. MBZ-u,
Cantus br. 168, lipanj 2011.

„Moglo bi se reći da je najmlađe skladateljsko ime na Igrama bilo neka vrsta rezidencijalnog skladatelja. Frano Đurović (1971.) ovoga je ljeta bio zaposlen ne samo kao skladatelj za gotovo sve predstave na Igrama nego je predstavio svoj balet *Zovem se nitko* (koreografija: Masimiliano Volpini), praizveden ove godine na Muzičkom biennalu Zagreb. Iako 'rasporen' među mnogim sadržajima, Đurović je uspio održati živu i zanimljivu nit iskaza temeljenu na prepuštenosti inspiraciji i kolažiranju te je odlično iskoristio zadani prostor.“

Marija Grazio o glazbenom programu 62. Dubrovačkih ljetnih igara,
Cantus br. 170, lipanj 2010.

„Frano Đurović predstavio se *Gradišćanskom misom*, za mješoviti zbor i orgulje (2006.), nastalom na poticaj Oratorijskog zbora crkve sv. Marka, koji je ovim djelom želio učvrstiti prijateljstvo s Crikvenim zborom iz Velikog Borištova u Gradišću. Taj je gradišćanski zbor djelo i praisveo, najprije u Gradišću, a nekoliko dana poslije i u crkvi sv. Marka u Zagrebu. Na tom koncertu djelo je izveo zbor Cantores Sancti Marci uz orguljašku suradnju Pavla Mašića i pod ravnanjem Jurice Petra Petrača. Neočekivano za Đurovića, djelo je koncipirano u klasičnom stilu prilagođenom zahtjevima i mogućnostima amaterskih pjevača, a namijenjeno je pjevanju tijekom bogoslužja. Čistoći, meditativnosti i blagosti zborskoga zapjeva podršku daju orgulje, koje su ipak nešto suvremenijeg zvuka. Ali u osnovi glazba slijedi tonske karakteristike tradicionalnih misnih stavaka *Gospodine, smiluj se, Slava, Vjerovanje, Svet i Jaganjac Božji*, pjevanih na hrvatskom jeziku kojim se govori u Gradišću.“

Višnja Požgaj, osvrt na koncert *Generacija 40*, održan 27. listopada 2011., *Klasika.hr*, 29. listopada 2011.

„Iz tog raznolikog djelovanja, za ovu je prigodu odabrao neobično djelo, *Gradišćansku misu* za mješoviti zbor i orgulje, napisanu 2006. godine na poticaj zbora crkve sv. Marka kao prijateljsku gestu Crikvenom zboru iz Velikog Borištova u Gradišću. Djelo je neobično zbog svojega vrlo pojednostavnjenoga sloga namijenjenog amaterskom zborskom ansamblu i kao takvo se uvelike izdvaja iz Đurovićeva razigranoga opusa koji seže i do elektronike. *Gradišćansku misu* točno je okarakterizirala muzikologinja Erika Krpan kao 'suzdržanu blagost', jer to jest temeljni ugođaj koji djelo prati od početka do kraja. Zadane mogućnosti ansambla nedvojbeno su utjecale na jednostavnost skladateljskog pristupa koji se u tekstu ravna prema hrvatskome jeziku koji se govori u Gradišću. Djelo su izveli Oratorijski zbor crkve sv. Marka Cantores Sancti Marci, dirigent Jurica Petar Petrač, orguljaš Pavao Mašić te neimenovana sopranistica zvonka glasa u solo dionici stavka *Vjerovanje*.“

Jagoda Martinčević o autorskom koncertu *Generacija 40*, 27. listopada 2011., *Cantus* br. 171/172, prosinac 2011.

„Tri hrvatska glazbenika – Davorin Brozić, Frano Đurović i Gordan Tudor dobila su prigodu da svoje audiovizualne performanse predstave 5. i 6. listopada 2011. u Muzeju suvremene umjetnosti. (...) Frano Đurović u performansu *Back and...* za duo violončela i elektroniku potaknuo je publiku na sudjelovanje. Premda ne odveć odvažne, pozitivne reakcije publike (koja je zamišljena kao ravnopravni sudionik performansa) na spretno integriranu (samo)ironiju nisu izostale. Njih je Đurović pobudio satirično-humorističnim najavama kao sastavnim dijelom performansa te posebnom ulogom koju je namijenio violončelistima Jasenu i Adamu Chelfiju. Odjeveni u sportsku odjeću, igrajući badminton na sceni, pružili su povod za dvojaku interpretaciju toga aspekta. Uz istodobni prikaz prometa na videoprojekciji te elektronički obrađene zvukove, let loptice u tom bi slučaju predstavljao ireverzibilnost vremena. Istodobno se ne možemo oteti dojmu da je integracijom sporta u to, kako ga je sâm nazvao, 'glazbeno-scensko djelo', Đurović pokušao ukazati na nezavidan položaj kulture i status umjetnikā u današnjem svijetu.“

Ivana Jurenec o festivalu *Expermus* 5. i 6. listopada 2011. u MSU-u
Zagreb, *Cantus* br. 171/172, prosinac 2011.

„Albumom *Frano Đurović* u ediciji *Hrvatski suvremeni skladatelji* nakladnik Cantus nastavio je s nizom autorskih nosača zvuka kojima se predstavljaju opusi hrvatskih skladatelja. Na izdanju je predstavljeno stvaralaštvo Frane Đurovića nastajalo od 1999. do 2009. godine. (...) S područja elektroničke glazbe, koje se ubraja među najvažnije sfere autorova interesa, predstavljene su *RPR49* (elektronička skladba s vizualizacijom), *Loop varijacije* iz ciklusa *Truba tretman*, *Techno etida* iz ciklusa *Elektros(h)okovi* te *Uspavanka* iz ciklusa *Ma ke*. Njima je Đurović potvrdio da je jedan od najistaknutijih hrvatskih skladatelja elektroničke glazbe koji ima znanje i elektroničko umijeće, ali i umjetnički koncept koji glazbu čini zanimljivom i svaki put drugačijom.“

Vilena Vrbanić, iz recenzije Đurovićeva autorskog albuma, *Cantus*
br. 177/178, veljača 2013.

„Hvaljeni gitarist Petrit Çeku na program svojega recitala 10. kolovoza uvrstio je *Nejasno pitanje*, novo djelo skladatelja Frane Đurovića, čiju pozadinu ponajbolje razotkriva ulomak o 'pogledu na svijet' iz romana *Na rubu pameti* Miroslava Krležę, za koji se odlučio umjesto programskog komentara, što može poslužiti kao uporište u osluškivanju materijom stabilnog i ekspresijom širokog raspona skladbe.“

Ana Vidić, iz komentara programa 39. Osorskih glazbenih večeri,
2014.

„Drugi put u predstavljanju nagrađivanog programa proteklih godina na *Samoborskoj glazbenoj jeseni* dirigentsku je palicu preuzeo Ivan Josip Skender iznimno sposobno i posvećeno predvodeći izvedbe djela Đurovića, Tarbuka, Nježića i Šipuća. U *Fantaziji* za klavir i komorni ansambl skladatelj Frano Đurović u ozbiljnim razmjerima istražuje odnos zvučanja i tišine. Ansambl predvodi pijanistica Zrinka Ivančić.“

Maja Stanetti, izvještaj s koncerta Cantus Ansambla, održanoga 12. svibnja 2014., *Klasika.hr*, 14. svibnja 2014.

„Uspjesi nekih od ovih uradaka ostvareni su (uz ostalo) i zahvaljujući kvaliteti njihove glazbe, pa je upravo bilo logično otvaranje jednoga od filmskih ciklusa koncertom nazvanim *Putovanje filmskom glazbom*. (...) Nakon rjeđih (ali ipak prisutnih) koncerata filmske glazbe kojima su dominirali inozemni autori (uz rijetke iznimke), publika u Kinu *Europa* napokon je dobila priliku čuti više djela domaćih skladatelja. Tako smo uživali u glazbi hrvatskih filmskih klasika (...). Aranžmani Frane Đurovića stvorili su krasnu i raznoliku suitu kratkih ulomaka temeljenih na glavnim tematskim materijalima prikazanih filmova.“

Lucija Bodić, osvrt na koncert *Putovanje filmskom glazbom* Cantus Ansambla, održan 14. lipnja 2014.

„Za skladbu Frana Đurovića *Deep Sea Baby* gotovo je sigurno da će ostati na repertoaru, jer je Đurović u njoj uspio dobiti ono nešto što se teško može opisati, doprijeti do publike, a da nije banalan ni jednostavan, niti podilazi. Možda je u njoj privlačna određena programnost, nešto što bi bilo blisko filmskoj glazbi, ali skladba se ističe i razinom orkestracije koja nije dosegnuta u drugim skladbama, kao i skladnom i zaokruženom formom.“

Zrinka Matić, osvrt na 51. Glazbenu tribinu u Opatiji, *Vijenac* 540,
13. studenoga 2014.

„Kvaliteti predstave, osim Jelene Miholjević, najviše pridonose kazališni meštari: Boris Miholjević kao Glas pripovjedača ostvaruje punoću avanture i doživljaj sreće svakodnevnim životom; lucidna, začudna, pogođena glazba Frana Đurovića slijedi pustolovinu prohodima straha i pobjede te dječje radosti (...)“

Mira Muhoberac, osvrt na predstavu *Hrabrica* redatelja Darija Harjačeka, *Vijenac* 552, 30. travnja 2015.

„Ako citatom na temu ljubavi iz opusa Tina Ujevića ('ljubav nije slobodna, ona je ropstvo po definiciji') Frano Đurović potencijalnom slušatelju nastoji nešto poručiti, onda je to moguće shvatiti višestruko, a poruka je možda i provokativna. Ali ono što izvode engleski rog, kontrabas i gudački kvartet kao doista višestruko koncipirani koloristički instrumentalni spoj, kao i svojevrsno 'robovanje' ideji ograničenog kretanja unutar odabranih gradbenih elemenata iz kojih se tek postupno kristalizira osmišljenija glazbena poruka, svakako upućuje na želju da se ostvari nešto što će se u konačnici potvrditi kao nešto lijepo, dakle završni 'divni cvijet'. Publika je pljeskom nagradila tu skladateljevu intenciju.“

dr. sc. Zdenka Weber, komentar skladbe *Tko zna, i u mraku katkad nikne divan cvijet*, iz osvrta na 53. Glazbenu tribinu u Opatiji, *Cantus* br. 199, studeni 2016.

„Frano Đurović svoju je skladbu *But Tomorrow May Rain, so I'll Follow the Sun* za živu elektroniku jednostavno opisao riječima Jima Morrisona: 'Ako se jednom probudim i ne vidim sunce, ili sam mrtav ja ili sunce...' Ta skladba za solista i elektroniku u izvedbi uživo najviše je pridonijela mističnom raspoloženju koncerta uz pomoć najvećega dinamičkog rasta. Na vrhuncu izvedbe iznesena je nevjerojatna punoća elektroničkog zvuka koji je svojim bujanjem doveo publiku gotovo do transa. Također služeći se ugođajem *perpetuum mobile*, nevjerojatno delikatan osjećaj za gradaciju skladatelj je provodio i u tempu izvođenja svojevrsnog motiva koji je prisutan tijekom cijele skladbe. Iako u usporedbi s ostalim skladbama na koncertu to djelo nije sadržavalo dionicu nekog drugog instrumenta niti se bavilo obradom ljudskoga glasa, osjećaj nedostatka nije bio nimalo prisutan zbog originalnog i izvanrednog zvuka koji je Đurović uspio stvoriti.“

Sara Blažev, osvrt na 53. Glazbenu tribinu u Opatiji, *Cantus* br. 199, studeni 2016.

„Dobitnik ovogodišnje glazbene nagrade, koja se dodjeljuje trogodišnje, uspješni je skladatelj Frano Đurović, čije smo novo djelo sa zanimanjem očekivali nekoliko dana poslije u crkvi sv. Katarine. (...) Čuli smo praizvedbu nagrađene skladbe Frane Đurovića *Stala plaćuć tužna mati*. Zasnovanu kao *Koncert za fagot i orkestar*, tu skladbu ponajprije krase dobar odabir solističkog instrumenta, toplog, a ipak arhetipski sonornog zvuka. *O koliko ucviljena bješe ona uzvišena* poetski je predložak za prvi stavak koji počinje solo uvodom uspinjućih pasaža, poput uzdaha prelazi na gudače i udaljava se, umnaža u topljivoj, tugujućoj, tihoj i tamnoj boji. Tako prvi stavak karakterizira suptilan odnos jednog osamljenog glasa spram ansambla opreznih, pastoznih gudača, koji i kad je jedva čujan, plovi površinom zvučne slike. Drugi stavak je pojačanje dramatike u odnosu tihog protagonista i surova glasa okolne stvarnosti, ujedinen u frazama, kratkim poput uzimanja daha; ispunjava tkanje neke neopisive potmule boli, koja kao da guši sve oko sebe, uporna i neumoljivo beznadna. Naziv teme stavka je *Bol bolova sve to ljući*. Đurović raspolaže talentom za interpunkciju zvuka kojom staloženo plovi iz, takoreći, stiha u

metričku prozu ili stihovni motiv. Ta linearna kvaliteta napinje djelo u njegovanoj dramatici, a stvara i brzu izmjenu dramatskog ritma. Evolutivna ekspanzija odabrana za tu temu osobito je moćna u razvoju drugog stavka, a ton fagota precizan je i dobro odmjerjen. Treći stavak *U tvom društvu uz križ stati*, donosi širu paletu zvuka, kao da ocrta indiferentnost prirode s jedne strane, oko mjesta na kojem se nešto neopisivo zbilo. Tonska se masa vuče u srednjem planu kao da prekriva ono što se dogodilo, dok ustrajni glas fagota tuži u sveprisutnoj naricaljki. Velike se boli ne iskazuju velikim gestama i zvukom; tek se u dugotrajnosti stalnog impulsa može osjetiti njihov intenzitet. Lijep, završni dio osvjetljava taj nedokučivi intimni duševni krajolik, a vrlo efektni prodori viola i violončela kao da nagovještavaju *terramotto*, oluju i pomrčinu svega na Zemlji, podsjećajući na sveukupnost značenja Velikoga petka. Treba istaknuti angažiran i predan rad u izvedbi fagotista Tomislava Franića, koji je suvereno tonski i dinamički ispričao tu neuhvatljivu priču, dostojanstveno i predano. Koncert Frane Đurovića s pravom nosi pohvale i nagradu, jer je to uspjelo moderno, meditativno, promišljeno i vrlo elegično djelo.“

Đurđa Otržan, iz osvrta na 26. Pasionsku baštinu, *Cantus* br. 203, svibanj 2017.

„Četvrtak, 12. srpnja, donosi čak dvije praizvedbe skladbi Frane Đurovića. Također na Muzičkoj akademiji, u Dvorani *Svetislav Stančić*, Gordan Tudor i Ivan Batoš praizveli su *Crnu sonatu* u tri stavka: *Andante agitato*, *Largo assai*, *Allegro moderato*. Prema riječima Gordana Tudora, to je tek treća sonata za saksofon nekog hrvatskog skladatelja. Frano Đurović rekao je da je dugo i naporno radio na toj skladbi za koju je saksofonist i skladatelj Gordan Tudor zahtijevao da mu bude tehnički izazov. Na skladbi punoj multifonije, skladatelj Frano Đurović i saksofonist Gordan Tudor radili su čak tri godine. Od njezina nastanka 2015., skladba je umnogome doradivana, a praizvedena je upravo na Svjetskom kongresu saksofonista. Gordan Tudor se našalio da su mu trebale tri godine da uvježba tu skladbu. Na njemu se vidjelo da mu je ta skladba svojevrsan izazov, ali i veliko zadovoljstvo. (...) Istoga dana u Dvorani *Blagoje Bersa* Tomislav Žužak uz *Cantus* Ansambl

pod ravnanjem Berislava Šipuša praisveo je još jednu novu skladbu Frane Đurovića *Check Ignition And May The God's Love Be With You* za bariton-saksofon i ansambl, skladbu koja je također nastala za Kongres saksofonista. Nešto jednostavnija pratnja ansambla omogućila je solističkoj dionici da dođe do punog izražaja. Izvedba je pobudila zanimanje publike (Dvorana *Blagoje Bersa* bila je puna) i vjerojatno ni ovaj put koncert nisu uspjeli poslušati svi koji su to željeli.“

Marija Cestarić, iz osvrta na Svjetski kongres saksofonista, *Cantus* br. 211, listopad 2018.

„Skladbu *Check Ignition and may the God's Love be with You* skladatelja Frane Đurovića praisveo je 12. srpnja u Zagrebu na Svjetskom kongresu saksofonista Tomislav Žužak uz *Cantus* Ansambl. Riječ je o skladbi u kojoj je Frano Đurović dosegnuo zrelost u glazbenom jeziku koji je, premda duboko ukorijenjen u tekovine europske Nove glazbe 20. stoljeća, oduvijek pokazivao idiosinkrastičko poigravanje svojim uzorima, dajući njegovu izričaju prepoznatljiv pečat na domaćoj skladateljskoj sceni. Skladba odaje vještinu i maštovitost instrumentacije zajedno s balansiranom formalnom logikom kreativnim pristupom žanru koncerta. Skladba je važna i zato što se radi o jedinom hrvatskom koncertu za bariton-saksofon i ansambl, stoga je to bitan doprinos domaćem saksofonističkom repertoaru.“

iz obrazloženja Godišnje nagrade *Boris Papandopulo* HDS-a za 2018. godinu

„Uz dugi pljesak zadovoljne mnogobrojne publike prikazan je balet *Heroj je umoran* (*Hero is tired*) darovitoga talijanskog koreografa Giuseppea Spote na elektroakustičku glazbu Dubrovčanina Frana Đurovića. U skladnoj sinergiji glazbe i koreografije nastupio je odličan baletni ansambl HNK-a Ivana pl. Zajca iz Rijeke(...).“

Višnja Požgaj, osvrt na 30. Muzički biennale Zagreb (6. – 13. travnja 2019.), *Klasika.hr*, 18. travnja 2019.

„Svojom posljednjom produkcijom, praizvedbom baleta *Hero is Tired* koreografa Giuseppea Spote i skladatelja Frane Đurovića, Muzički biennale Zagreb pogodio je u jednu od bolnih točaka suvremenog društva, otuđenost pojedinca u suvremenom urbanom društvu. Taj pojedinac, Heroj, prikazan je na pozadini zamišljenoga velikog grada, u skladu s temom *Music.Sound – City.Space* MBZ-a 2019., i to u pitkoj, čitkoj i glazbeno-scenski uzbudljivoj priči o umornom junaku. Samim tim ova produkcija ispunila je jedan od važnih zadataka kojima bi umjetnost trebala težiti: poput katalizatora prepoznala je problem ključan za suvremeni trenutak i približila ga publici. Balet *Hero is Tired* prikazuje pojedinca koji se, okružen mnoštvom u velikom gradu, gubi i ne snalazi, i premda je u gotovo stalnoj interakciji s drugima, ostaje sam i izoliran. Može to biti bilo koji suvremeni žitelj velikoga grada, koji gubi doticaj s vlastitim korijenima, identitetom i samom humanošću; ne pronalazi nikakvu novu čvrstu točku u svojem životu. Taj je pojedinac prikazan u nizu slika koje ga postavljaju u odnose ili pokušaje odnosa, bilo intimne, bilo društvene. (...) Njihov spoj pokazao se idealnim. U nekoliko zamišljenih situacija u koje Giuseppe Spota dovodi Heroja (od nježnih *pas de deusa* do skupnih scena u kojima pojedinac kao da za sobom vuče gomilu drugih koji ga 'prate' ili do posljednje scene u kojoj se evidentno radi o kulturi egotizma, odnosno kulturi *selfieja*), glazba Frane Đurovića pružala je idealan okvir za doživljaj takvih ideja. Đurovićeva elektroakustička glazba kao da mahom motiviku preuzima iz zvukova koji nas podsjećaju na distopijski svijet, na razrušenu civilizaciju, na pokvarene uređaje i sl., u kojima je, možda paradoksalno, najvitalniji element glazba noćnih klubova. Na površinu povremeno izrone raspršene, 'izgubljene' glazbene fraze, odsvirane na klaviru ili na violončelu, kao odjeci nečega humanog, nečega što pripada prošlosti i nostalgiji. Određena žudnja za tim, ali i nemogućnost da se to ponovno dosegne, da se pokrpa, spasi, oživi pravog čovjeka, dijelom ispunja ovaj balet. Posustajanje se događa postupno; od slike do slike, junaka u njegovoj potrazi svladava umor. Na kraju trijumfiraju manekenke koje marširaju pistom, a kao jedina interakcija među njima preostaje grubo sudaranje laktovima, dok se guraju pred ogledalima/ekranima kako bi što bolje vidjele vlastiti odraz. Predstavu smo pratili u odličnoj izvedbi baletnog ansambla HNK-a Ivana pl. Zajca u

Rijeci s nizom dojmljivih sola (...). Đurović i Spota očito su dotaknuli neke važne žice u nama, jer je publika – koja je brojem i prema profilu nadišla posjećenost prethodnih biennalskih koncerata, zauzevši do posljednjeg mjesta dvoranu ZKM-a – napeto pratila izvedbu i pokazala iskreno oduševljenje burnim pljeskom na kraju.“

Zrinka Matić, osvrt na premijeru baleta *Hero is Tired*, *Cantus* br. 215, svibanj 2015.

„Frano Đurović za ishodište je postavio svoju vrlo opsežnu klavirsku skladbu *Quadro*, napisanu 2002. godine. U kompleksne dubine glazbene misli u toj Đurovićevoj skladbi i veliko bogatstvo zvuka klavira svojom je izvedbom pokušala proniknuti pijanistica Katarina Krpan. Svojevrсни zaplet istih motiva, kojim kao da smo prebačeni u nekakav futuristički okoliš, donio je Frano Đurović u izrazito uspješnoj elektroničkoj skladbi *Obaraš alibi* (naziv je posuđen iz pjesme *Ti si sav moj bol* grupe EKV), pokazujući pravu okretnost u takvom glazbenom izrazu.“

Zrinka Matić, osvrt na koncert *Introspekcije* u multimedijском studiju MA, 2. travnja 2019., *Cantus* br. 215, svibanj 2015.

„Još je jedna skladba hrvatskoga skladatelja praižvedena na tom koncertu. Bila je to *io sono je t'aime* Frane Đurovića za ansambl i elektroniku. Skladba se u početku razvijala u naletima, a zatim je donijela niz novih i možda ne tako novih tehnika sviranja. Oni se oblikuju najprije u zvukove, zatim u suzvučja, pa u konkretne tonove. Zvukovi i tonovi mijenjaju pozicije i bivaju ritmički organizirani. I ta skladba pomalo provocira – možda ne tako izravno i 'opako' kao 'glazba bojlera' Hanne Hartmann – no svejedno, jer je skladatelj usred skladbe odlučio promijeniti žanr. Pa pred kraj postajemo sve svjesniji 'nesavršenosti' elektronike koja nudi 'krckanje', podsjećajući na zvuk stare ploče. Zvuk nije neugodan, dapače. A Đurović zaključuje djelo na isti način na koji su – vjerojatno iz istog razloga – u svoju snimku pjesme *Sam u vodi* (skladateljska inspiracija!) karakteristični zvuk ploče uključili i članovi alternativnog rock-sastava Let 3.“

dr. sc. Irena Paulus, osvrt na koncert ansambla Mimitabu na 56. Glazbenoj tribini u Opatiji, *Cantus* br. 218/219, prosinac 2019.

„Skladba Frane Đurovića *She's Walking Through the Clouds* za deset flauta inspirirana je uvodnim stihom pjesme *Little Wing* gitarista Jimmyja Hendrixa. Djelo istražuje mogućnosti sviranja flauta, pa se u njemu mogu čuti *aeolian, flatterzung, tongue-ram, frulato, trumpet embouchure, beatboxing...* uglavnom, niz poznatih i nepoznatih te manje poznatih flautističkih tehnika. Ne sustajući u trudu, Zagrebački ansambl flauta pokazao se zahvalnom izvođačkom skupinom, spremnom suočiti se sa svim izazovima uvijek kreativnog, ali i zahtjevnog skladatelja Đurovića. Lakoća interpretacije flautistica, članica ansambla, zadivljuje, naročito kad se znaju glazbeni elementi od kojih je *She's Walking Through the Clouds* sazdana.“

dr. sc. Irena Paulus, iz recenzije albuma *Carrousel* Zagrebačkog ansambla flauta, *Cantus* br. 220, ožujak 2020.

„Frano Đurović za ovaj je koncert napisao i novu skladbu, za njega atipično nazvanu prema formalnom određenju: Koncert za klavir i elektroniku, prvi u domaćim okvirima. Žanrovski uređen, trostavačan, ali po mnogočemu – izvan okvira. Đurović se maknuo i od dispozicije stavaka, pa je drugi brži i energičniji, ali možda je najnekonvencionalnija njegova vizura s koje je pristupio djelu kao glazbenom artefaktu u najširem mogućem smislu. Prilijepivši nježnome zvuku klavira elektroničku zvučnu nakaradu, koja iritira u podsjećanju na zvuk sonara ili spajanja modema i čija čudna simbioza ustraje do samoga kraja, stvorio je prostor u kojemu, protokom vremena, jednostavno ostajete, a od nekog trenutka i – želite pripadati. Đurovićeve bih skladbu usporedila sa slikom; gdje je zvučni okvir, kao realni, fizički okvir slike, premješten naprijed, prema gledatelju, odnosno slušatelju, i postoji u nekoj našoj neposrednijoj blizini, dok se ‘prava stvar’ ili možda ipak zvučni surogat (zvuk solističkog instrumenta), odvija i ostvaruje izvan našega izravnog dometa, u nekoj udaljenijoj dimenziji. Već kao pravilo nadaje se činjenica da Frano Đurović svojim autorskim odabirima redovito iznenađuje, s izvorima inspiracije koji se čine nepresušnima; nikad ne znamo iz kojega će kuta pristupiti glazbenoj izgradnji ili kakvu će simboličku nit protkati svojim novim djelom. U ovoj zahtjevnoj partituri protiv koje je Ivan Batoš

nesumnjivo izvojevao pobjedu, Đurović je mudro i lijepo proveo i zvuk poznatoga EMS Synthi AKS sintesajzera, kao posvetu svojem prvom profesoru kompozicije, pokojnome Josipu Magdiću.“

Martina Bratić, osvrt na *online* koncert Ivana Batoša na 31. MBZ-u, *Cantus* br. 227, svibanj 2021.

„Krajnju preciznost i dosluh u sekundu sa zadanom elektroničkom kompozicijom zahtijevao je *Koncert za klavir i elektroniku* Frane Đurovića, u kojem su uloge raznovrsnih ugođaja ravnopravno raspoređene. (...) Uvjerljivom i uživljenom izvedbom izbor Batoševa klavirskog recitala (a festivalska godišta pamte slavne pijanističke trenutke) nesumnjivo je bio dodana vrijednost predstavljenim kompozicijama.“

Maja Stanetti, *Klasika.hr*, 22. svibnja 2021.

„Na samom kraju službenog dijela koncerta, profesori Katarina Krpan i Dragomir Bratić izveli su novu kompoziciju *Pokaži mi najbitnije* Frana Đurovića. Ovo šarmantno djelo, pisano je kao *hommage* literaturi za četiri ruke, razdraganosti zajedničkog muziciranja, u postmodernom, duhovitom kolažiranju citata, kao i inteligentnom pogledu na pijanistički kanon zapadne glazbe i njegove formule. U svemu tome Katarina Krpan i Dragoslav Bratić pokazali su se kao dobar glazbeni par čiji su se razumijevanje i sinergija prepoznali na području usklađivanja odnosa dvaju para ruku, ali i u generalnom tretmanu Đurovićeve kapriciozne i poletne minijature – posvete prijateljima.“

Ksenija Stefanović, osvrt na beogradski festival BUNT, *Glazba.hr*, 2. prosinca 2021.

„Slijedi praiizvedba *Pastoralne suite* za klavir Frana Đurovića u izvedbi Mije Elezović. Dosadašnja dinamika koncerta ovdje je zaustavljena polaganim zvukovnim plohama koje pomalo podsjećaju na glazbu Mortona Feldmana kojem je sam kompozitor čak i posvetio jednu svoju raniju skladbu. Tijekom vrlo pažljivog slušanja

ovih nekoliko stavaka, nekoliko tonova i intervala ostaje urezano u memoriju, a prvim pogledom na partituru jasno je da je upravo ovo ideja konstrukcije cijele skladbe. Posljednji stavak sadrži niz svih vertikalnih sklopova zastupljenih u prethodnim stavcima u kojima dio njih nedostaje. Odnosno, posljednji je stavak ukupnost, a prethodni stavci varijante te ukupnosti.

Skladba je nastala dekonstrukcijom jednog stavka, dok je sama izvedba njegova postupna konstrukcija. Velika sloboda dana je pijanistici koja izrazito studiozno pristupa partituri. S jedne strane je točna i precizna (u suprotnom ne bi bilo moguće slušno zapamtiti pojavljivanje istih harmonijskih sklopova u pojedinim stavcima), dok je s druge strane, svojom muzikalnošću i glazbenom intuicijom, dodatno obojila skladbu ističući ili zadržavajući njoj u tom trenutku važne tonove, intervale ili akorde.“

Helena Skljarov, osvrt na festival *Music – Mission – Vision* u KNAP-u, *Glazba.hr*, 7. prosinca 2021.

„Klavirski koncert Frane Đurovića unio je u program suvremeniji pristup skladanju, koji se istovremeno, poput promišljene šale, ipak referirao i na klasičnije koncepte. To se ponajprije odnosi na formu koja djeluje kao pomalo sarkastičan ili karikiran pogled na klasični pristup solističkom koncertu. Naznake tradicionalnog pristupa vrlo su jasne (snažan temelj prvog stavka, mirniji drugi i mnogo brži treći), no ti stavci nalaze se na svojevrsnoj fiktivnoj razini jer se izvode bez prekida. U cijeloj skladbi Đurović rabi tip glazbenoga materijala specifičan za elektroničku glazbu, no tu je on spretno premješten u klasični instrumentarij. Sam glazbeni materijal je minimalan, a glazbeno kretanje temelji se na njegovu predstavljanju, zatim na majstorskom razrađivanju i istraživanju do krajnosti. Primjerice, početak drugoga stavka djeluje kao početak ‘tipičnog’ polaganog stavka u kojem klavir iznosi akorde u mirnijem tempu. No ono što se događa jest zaustavljanje vremena; jedan akord i slijed akordâ se repetira do krajnjih granica. Međutim, ta repeticija ne vodi u dosadu, nego se pretvara u istraživanje jeke, zvučnosti, s vremenom i prostora, a pojavom gudača pojavljuju se i alikvoti početnih akordâ. Ta suptilna nijansiranja izuzetno je nezahvalno

izvoditi na klaviru, ali pijanistica Marija Grazio ne samo da je uspjela predočiti sve navedene postupke nego je uspjela demonstrirati paletu različitih boja, poput fiktivnih *crescenda* na jednom ležećem tonu, izuzetnog efekta jeke i udaljavanja te rezonantnosti u svakom smislu.“

Helena Skljarov, osvrt na Dubrovačke ljetne igre, *Cantus* br. 230/231, prosinac 2021.

„(...) dok je prosječna starost šestorice skladatelja 73 godine, mlada lica članova ansambla, i još mlađa lica studenata te gimnazijalaca u publici činila su izvanrednu starosnu protutežu. No još nešto neizbježno oku bio je iskren interes najmlađe publike za razvoj glazbene situacije na pozornici. Strašno im je uzbudljiv bio veliki bubanj iz Đurovićeve skladbe *io sono je t'aime* (...) pa su njihovi mali komentari, iznenađeni izrazi i spontani osmijesi iskreno pokazali da su doživjeli i proživjeli ono često nevidljivo i neshvatljivo, ispisano između redaka suvremene partiture. Za 50. je rođendan Frane Đurovića odabran njegov spomenuti komad *io sono je t'aime u koji je, uz ansambl, suptilno uklopio i elektroniku. Poprilično pitom, i na trenutke pomalo naivan zvuk predstavio je niz zanimljivih načina korištenja instrumenata, stavljajući naglasak na propuhivanje flaute, klarineta i bas-klarineta.*“

Dora Dunatov, osvrt na koncert Cantus Ansambla održan 14. studenoga 2022., *Glazba.hr*, 15. studenoga 2022.

„Projekt je dobio naslov *Introverzija*, očigledno u namjeri da se apostrofira stanje koje je interpretima bilo potrebno kako bi 'uronili' u raznolike izazovne svjetove novoskladanih ostvarenja. No istodobno, takvo specifično stanje bilo je potrebno i skladateljima da, *vice versa*, zarone u vlastitu dubinu te napnu kreativne snage ususret visokom interpretativnom umijeću dvojice glazbenika. Fascinacija je, očigledno, bila obostrana, a kada bismo je baš morali izvagati, jezičac na vagi pretegnuo bi, čini se, ipak na stranu autora, s pravom impresioniranih vrsnošću dvojice izvođača na čije su talente, obilato i bez ustezanja, mogli računati.

I što smo naposljetku dobili? (...) doista sonatnu, čvrstu i postojanu *Sivu sonatu* Frane Đurovića, s 'mjesečevom' atmosferom središnjeg stavka i mehaničkim ritamskim obrascima finala u elaboriranoj trostavačnoj cjelini.“

Borko Špoljarić, osvrt na projekt *Introspekcije*, *Glazba.hr*, 6. prosinca 2022.

„*Tri krokija* Frane Đurovića, skladana 2010. godine, kao da su moderni pandan Matzovim etidama dvadesetak godina prije. Sada su pred Batinicu postavljeni na nov način združeni fragmenti izazovâ s kojima se susrela u prethodnim djelima na nosaču zvuka, a sve u izrazito sažetim formama – krokijima.

Prvi i treći kroki dosta su karakterno i prema tehničkim elementima slični, tretirajući svaki ton kao boju i kombinirajući potom te boje u zvukovnom prostoru flaute kao medija, pri čemu se u trećem krokiu Batinica više usredotočuje na gradnju melodijske komponente, dok drugi kroki predstavlja kontrast te se čini poput studije razvoja jednoga osnovnog motiva.“

Mirta Špoljarić, recenzija izdanja *Pticopjev*, *Glazba.hr*, 31. ožujka 2023.

„Nova skladba Frana Đurovića programski je bila uokvirena dvjema skladbama za električnu gitaru solo Giulije Lorusso. Poput skladbi talijanske skladateljice, Đurovićeva skladba bavi se zvučnim ispitivanjima blokovskih zvučnih situacija s limitiranim glazbenim materijalom. (...) Đurović primjenjuje izrazito punktualizirane instrumentalne geste dok se nenametljivom elektronikom koristi kao zvučnom kulisom. Dinamika izmjene skladbi bila je naglašena prostornim razmakom ansambla na pozornici i gitaristice, koja je sjedila na odvojenom, improviziranom podiju.“

Silva Milostić, osvrt na koncert ansambla Collettivo_21 na 32. MBZ-u, *Glazba.hr*, 25. travnja 2023.

„Ovoj bi skladbi možda netko pristupio s odmakom ili je čak lišio analize, zbog jedne jednostavne činjenice: njezin je nastanak – pa tako i skladateljski pristup – blisko povezan s ovim koncertom, ako ne i neodvojiv od njega. No pitanje koje bih postavila je sljedeće: nije li upravo to bît suvremene skladbe? Referirajući se na raniji komentar – 'i Beethoven je nekad bio suvremeni skladatelj' – odnosno i skladatelji su nekad pisali po prigodi, do 19. stoljeća *isključivo* po prigodi. Skladba *Happy Ligeti 2 Y* upravo je zbog toga pravi primjer *suvremene* skladbe koja se odriče glazbenih konstruktā radi konstruktā samih, bezvremenosti te bilo kakvog tipa pretencioznosti i elitizma.

Na koji je način skladba podređena ovom koncertu prikazuje sama njezina forma, struktura i konstruktivni elementi. Građena je od jasnih formalnih blokova koji se sastoje ili od vješto uklopljenih Ligetijevih (modificiranih) citata iz raznih djela (pa i etida) ili od kratkih odsječaka u kojima jasno nastupa melodija pjesme *Happy Birthday to You*. Pri tome čak i iznošenje potonjeg materijala odaje dojam ligetijevskog stila: skladatelj odabire da se taj materijal iznosi u oktavama (umjesto možda ligetijevski intervalima i akordima), i to tako da su one često izrazito udaljene, što također podsjeća na Ligetijevu maniru poigravanja registarskim krajnostima.

Zapravo, gotovo se svaki kratki formalni blok može percipirati, a s obzirom na raniji program, publika ga je tako i percipirala, kao vrlo kratka Ligetijeva etida, zbog čega se, ukupno, skladba izuzetno dobro uklopila u cijeli koncert.“

Helena Sklarov, osvrt na koncert iz ciklusa *Glazbeni KNAP*,
Glazba.hr, 26. svibnja 2023.

„Druga praiizvedena skladba večeri bila je *Sonata za brač i klavir* Frana Đurovića, što iz samog naslova skladbe vjerojatno ne biste zaključili, s obzirom na to da, nažalost, nedostaje skladateljev patentirano zabavni naslov (iako najčešće gotovo potpuno nepovezan sa samim tkivom skladbe). Ipak, inspiracije očito nije nedostajalo; početni prigušeni *ostinato* na braču – i zvuk trzalice koji je služio gotovo kao otkucavanje sata – bio je dopunjen skoro impresionističkim zvukom klavirske dionice koja se u prvom stavku

tek nakratko imala priliku 'razmahati', dok su ostali stavci pokazali neka druga lica instrumenata. Tako je drugi stavak imao nešto više romantičarski karakter, a treći energičniji, što je rezultiralo zanimljivom međuigrom izvođača.“

Nikola Bašić, osvrt na koncert dua Elezović – Novosel, *Glazba.hr*, 19. lipnja 2023.

„Zaključak koncertnoga programa pripao je izvedbi Sonate za A brač i klavir Frane Đurovića. Dinamična trostavačna skladba u kojoj se poigrava menzuralnim određenjima građe (svaki stavak nosi naziv prema mjerama koje se u njemu izmjenjuju) na odmjeran način izvlači iz dua brača i klavira sve prednosti njihova suodnosa. Ni Đurović nije mogao izbjeći prizvuke folklornoga idioma koji se mogu uočiti u svakom stavku, ali su najočitiji u trećem. No ostaje na razini prizvuka, ne nameće se i dopušta izvođačima da istraže bogatstvo karakternoga, artikulacijskoga i muzikalnoga odnosa dvaju instrumenata. Osvrnemo li se na ostala djela u formaciji dua koja su za ovu koncertnu večer odabrali Filip Novosel i Mia Elezović, upravo je Đurovićeva skladba pokazala najkvalitetnije rezultate u razmišljanju o odnosu brača i klavira.“

Mirta Špoljarić, osvrt na koncert dua Elezović – Novosel u Slavonskom Brodu, *Glazba.hr*, 3. ožujka 2024.

„Što se tonaliteta tiče, iznimka je bila praižvedba *Prevare za kraj* Frane Đurovića koju smo čuli na početku koncerta. Đurović se za naslove kompozicija često koristi stihovima iz pop-pjesama te ih stavlja u novi kontekst, pa je i ovo kratko djelo za flautu, saksofon, klavijature, udaraljke i elektroniku nazvao prema stihu iz pjesme grupe Jinx. Primijenio je i skladateljske postupke tipične za pop-glazbu, poput ritmova i motivičkih imitacija te stvorio rasplinuti song bez pravog početka i kraja koji ostavlja dojam improvizacije, a mogao bi trajati vječno.“

Alenka Bobinsky, osvrt na koncert ansambla Acoustic Project na festivalu MMV, *Glazba.hr*, 21. studenoga 2024.

„Bez ikakvih citata na poznatu melodiju, skladatelj popušta izazovu šlagera, ali kao da se distancira glazbenim pošalicama s majstorskom orkestracijom i efektним solima na violončelu, kontrabasu i saksofonu u maniri vrhunskih *jazzera*. Đurović s jazzom nema nikakve veze, ali je pokazao majstorsku vještinu mimikrije i transformacije u stilu Acoustic Projecta, što potvrđuje kvalitetu našega jedinog sveučilišnog profesora primijenjene kompozicije.“

Jana Haluza, osvrt na koncert ansambla Acoustic Project, *Glazba.hr*, 23. siječnja 2025.

„Frano Đurović sam je predstavio *Doubling Diamond* koji su praižvele Vlatka Peljhan i Mia Elezović. Skladatelj koji kompozicije često naziva prema stihovima iz pop-pjesama ovaj je put posegnuo za terminom koji označava vizualnu prezentaciju dizajna i inovacijskog procesa. Zvučnu mu je dimenziju dodao dodijelivši svakoj izvođačici dva instrumenta, pa je Vlatka Peljhan svirala violinu i violu, a Mia Elezović klavir i melodiku.

Muzikalne i pametne glazbenice, Vlatka Peljhan i Mia Elezović dobro su promislile međuodnos dionica, ali i svaki ton i njegovo rezoniranje u prostoru, pa vjerujemo da je Đurović bio vrlo zadovoljan njihovim tumačenjem.“

Alenka Bobinsky, osvrt na koncert ansambla Synchronos, *Glazba.hr*, 15. ožujka 2025.

„Nova skladba Frane Đurovića zove se *Jedna duša a nas dvoje* i ima opširan izvanglazbeni predtekst objavljen u programskom katalogu MBZ-a. Riječ je o nekoj vrsti osobnog proglasa u kojemu skladatelj iznosi osvrt i kritiku na trenutačno stanje u umjetnosti i društvu, referirajući se na negativne pojave kao što su licemjerje, javna osuda, selektivna tolerancija i dvostruki standardi.

I dosad se Đurović koristio naslovima koji su bili stihovi iz pop-kulture, pri čemu je to prije svega bio plod njegove osobne igre, neka vrsta duhovite društvene provokacije bez posebne namjere ili plana. Ta njegova igra nije bila preuzetna, bila je autoreferencijalna i

nije se, koliko je poznato, reflektirala na razinu skladateljskog rada. Ili je barem skladatelj nije otkrivao. U odnosu na proglas koji je uz svoju novu skladbu objavio, u slučaju skladbe *Jedna duša a nas dvoje* mogli bismo, možda i prvi put, govoriti o primjeru Đurovićeva snažnijeg društvenog angažmana. No iako se u programskoj cedulji navodi da 'skladba odražava skladateljevu kritiku', nije lako razlučiti provodi li se to naposljetku, i kako, u samoj skladbi.

Više početnih situacija vrlo je zanimljivo i intrigantno u svojoj nesvakidašnjoj zvukovnosti. Negdje na rubu šuma i zvuka, one kao da egzistiraju i na samom rubu glazbene materije. Početni mrmor gudačkog četverca jedan je takav, vrlo dojmljiv, primjer. Traje dugo, pomalja se iz utrobe gudačkoga četveroguda, na rubu je čujnosti, gotovo posve statičan (pri čemu i sami glazbenici kao da su zamrznuti u prostoru i vremenu) te na trenutke nije čak jasno stiže li taj zvuk iz ansambla ili dopire s ceste.

Sljedeći takav zvuk niz je malenih *glissanda* koji se fragmentarno slijevaju iz tišine, stvaraju dojam zvučnih slapova, začudni su i razvedeni te sonoristički također jako izazovni. I jedan i drugi potiču na pitanje koji je njihov smjer, kakav je njihov potencijal i što bi se iz njih moglo izroditi. Izazvan njihovom nesvakidašnjom sonornošću, slušatelj se ne može oteti pitanju što bi skladatelj iz takve gotovo nematerije u konačnici mogao dobiti. I kamo bi ga takva neobična građa u komponiranju mogla naposljetku odvesti.

Đurović se u *Jedna duša a nas dvoje*, međutim, ne odlučuje za takvu strategiju, do samoga kraja skladbe. Prvi dio, doduše, razvija se u tom tonu. No nakon još nekoliko silaznih *glissanda* (oko devete minute), drugi dio skladbe – s glazbenom supstancom odatle nadalje ipak nešto konkretnijom – otiskuje se u drugom smjeru. Skladba u cjelini pokazuje određeno kretanje i dramaturgiju, ali je ipak u osnovnoj naravi statična, minimalno razvojna te fragmentirana kroz komadiće glazbenog sadržaja koji, iz dominantne tišine, opetovano izranjaju na površinu. Ivesovski je nedorečena, distancirana, neodredljiva te u skladu s naslovom koncerta u svakom slučaju nije nešto *ordinario*.

Za iskusnog skladatelja koji dobro poznaje skladateljske proseedee, odluku o takvoj vrsti skladateljske strategije teško je zamisliti a da je slučajnost. U stvaralaštvu spomenutog Ivesa, začudni zvukolici njegovih skladbi imali su jasno izvanglazbeno objašnjenje. Može li se, međutim, na Đurovićev skladateljski odabir gledati kao na skladateljski manifest, provokaciju ili na bunt te je li se izvanglazbena poruka iz proglasa 'spustila' na razinu skladateljskih odluka (ili se ipak samo zadržala u naslovu), uz skladbu *Jedna duša a nas dvoje* ostaju otvorena pitanja na koja zasad nemamo odgovor.“

Borko Špoljarić, osvrt na koncert Zagrebačkog kvarteta na 33. MBZ-u, *Glazba.hr*, 18. svibnja 2025.

Popis djela

Djela za orkestar

Pas de cinque, za gudački orkestar, 1997.

Simfonijski stavak, za simfonijski orkestar, 2000.;
praizvedba: Zagrebačka filharmonija, Josip Šego; Koncertna dvorana
Vatroslava Lisinskog, 14. lipnja 2000.

Delta, za simfonijski orkestar, 2004.;
praizvedba: Zagrebačka filharmonija, Ivo Lipanović;
41. Međunarodna glazbena tribina Pula, 2004.

Romantično putovanje, za dvije (2) osobe za simfonijski orkestar,
2005.;
praizvedba: Dubrovački simfonijski orkestar, Hari Zlodre; Knežev
dvor, Dubrovnik, 28. travnja 2005.

Nazbilj uvertira, za simfonijski orkestar, 2008.;
praizvedba: Dubrovački simfonijski orkestar, Mladen Tarbuk; Knežev
dvor, Dubrovnik, 22. travnja 2008.

Koncert za glasovir i orkestar, 2010.;
praizvedba: Ansambl Cantus Classic, Ana Maria Grazio i Berislav
Šipuš; 35. Osorske glazbene večeri, 22. kolovoza 2010.

Bez sunca, za gudački orkestar 2010.;
praizvedba: Ansambl Fronesis, Mladen Tarbuk; Muzej suvremene
umjetnosti, Zagreb, 18. prosinca 2010.

Deep Sea Baby, za simfonijski orkestar, 2014.;
praizvedba: Simfonijski orkestar HRT-a, Aleksandar Marković; Zlatna
dvorana hotela Imperijal, Opatija, 6. studenoga 2014.

Sarabande – hermosa balada, za simfonijski orkestar, 2015.;
praizvedba: Simfonijski orkestar Muzičke akademije, Mladen Tarbuk;
svečano otvorenje Koncertne dvorane *Blagoje Bersa* na Muzičkoj
akademiji u Zagrebu, 12. veljače 2016.

Simfonija, za simfonijski orkestar, 2016.;
praizvedba: Dubrovački simfonijski orkestar, Ertuž Korkmaz; Knežev dvor, 67. Dubrovačke ljetne igre, 14. srpnja 2016.

Stala plačuć tužna mati, koncert za fagot i gudače, 2017.;
praizvedba: Tomislav Franić, Komorni gudački orkestar Muzičke akademije; Pasijska baština, crkva sv. Katarine, Zagreb, 4. travnja 2017.

Spam By Me, za tamburaški orkestar, 2017.;
praizvedba: Tamburaški orkestar HRT-a, Siniša Leopold, novogodišnji program HRT-a, 1. siječnja 2018.

You Will Never Never Never Know Me, za simfonijski orkestar, 2019.;
praizvedba: Dubrovački simfonijski orkestar, Slobodan Begić; Dubrovnik, 7. veljače 2019.

Ribanje i žensko prigovaranje, za tamburaški orkestar, 2020.;
praizvedba: Tamburaški orkestar HRT-a, Siniša Leopold; Studio Bajsić, 18. listopada 2020.

Malo plinsko kolo, za tamburaški orkestar, 2022.
praizvedba: Tamburaški orkestar Tamburaškoga društva Gaj Zagreb, Krešimir Račić; Našice (Zlatna plaketa *Tambura Paje Kolarića*), 1. travnja 2023.

Tesline frekvencije, za simfonijski orkestar, Teslinu zavojnicu, muški vokalni ansambl i elektroniku, 2023.;
praizvedba: Zagrebačka filharmonija, Hrvatski vokalni sastav Sveti Blaž, Dawid Runtz, KDVL, 24. studenoga 2023.

Komorna glazba

Tri stavka za klarinet i glasovir, 1997.

Puhački kvintet, za kvintet drvenih puhača, 1998.;
praizvedba: Zagrebački duhački kvintet, 36. Međunarodna glazbena tribina Pula, 12. studenoga 1999.

Ritmi contrari, za puhački ansambl, udaraljke i kontrabas, 1999.;
praizvedba: Simfonijski orkestar Hrvatske vojske, Tomislav Fačini;
23. Dani hrvatske glazbe, Hrvatski glazbeni zavod, 14. travnja 2000.

Mrtva priroda, za kvintet limenih puhača, 2000.;
praizvedba: Varaždinski brass kvintet, 38. Međunarodna glazbena tribina Pula, 8. studenoga 2001.

G5, za gudački kvintet, 2001.;
praizvedba: Dubrovački gudački kvartet, Denis Ajduković; Radionica Sorgo, Salocha od zrcala, Dubrovnik, 25. svibnja 2002.

Eine kleine Pivotmusik, za violončelo i udaraljke, 2002.;
praizvedba: Mellisa Coleman, Berndt Thurner; Internationale Sommerakademie Reichenau – Meisterkurs Für Komposition, Austrija, 31. kolovoza 2002.

Sona3na, za violinu, glasovir i vrpcu, 2002.;
praizvedba: Anna Mérey, Zsuzsa Kollár, MMIK, festival i seminar Bartók, Szombathely, Mađarska, 16. srpnja 2002.

Gore srca, za gudački kvartet, 2003.;
praizvedba (u verziji za dvije violine, violu i fagot): Ricardo Luque, Zagrebački kvartet; 40. Međunarodna glazbena tribina Pula 2003.

Scherzo za flautu, violinu i glasovir, 2004.;
praizvedba: Trio učenika Glazbene škole *Luka Sorkočević*, 42.
Državno natjecanje učenika i studenata glazbe, Zadar, 10. prosinca 2004.

K. K. 7, za komorni ansambl, 2004.;
praizvedba: Cantus Ansambl, Ansambl Icarus; 16. Festival
suvremene glazbe *Ars Musica*, Mons, Belgija, 9. ožujka 2004.

a 2, za violončelo i glasovir, 2005.;
praizvedba: Javor Bračić i Petra Kušan, 44. Međunarodna glazbena
tribina Pula, 2007.

Adio, za violinu i glasovir, 2005.;
praizvedba: Iva Vukić, Renata Hill; Matica hrvatska, Zagreb, 8.
svibnja 2006.

Allegro poco serio, za flautu, violinu i glasovir, 2005.;
praizvedba: Trio učenika Glazbene škole *Luka Sorkočević*, 43.
Državno natjecanje učenika i studenata glazbe, Samobor, 10.
prosinca 2005.

Četiri laka komada, za violinu i čembalo, 2005.;
praizvedba: Krešimir Has i Goran Končar; 42. Međunarodna
glazbena tribina Pula 2005.

Quasi burlesca, za flautu i glasovir, 2005.;
praizvedba: Renata Penezić i Zrinka Ivančić Cikojević; Palača
Gutmann, Belišće, 10. listopada 2005.

Intrus, za gudački ansambl, 2005.

Suze, za flautu i violinu, 2006.

Dolorosa, za komorni ansambl, 2006.;
praizvedba: Oktet Berlinske filharmonije; Muzej Mimara, Zagreb, 13.
travnja 2006.

Dva pogleda sa zvonika, za dvije violine, 2006.;
praizvedba: učenici Umjetničke škole Luke Sorkočevića; 44.
Državno natjecanje učenika i studenata glazbe, Opatija, 7. prosinca
2006.

Trio furioso, za glasovirski trio, 2007.;
praizvedba: Trio Orlando; Zlatna dvorana (Hrvatski institut za povijest), Zagreb, 18. siječnja 2008.

Fantazija, za glasovir i komorni ansambl, 2007.;
praizvedba: Zrinka Ivančić, Cantus Ansambl, Berislav Šipuš; 32. Samoborska glazbena jesen, franjevačka crkva, Samobor, 12. listopada 2007.

Drama i Fora, za dvije violine, 2007.;
praizvedba: učenici Umjetničke škole Luke Sorkočevića; 45. Državno natjecanje učenika i studenata glazbe, Dubrovnik, 2007.
Evo, za flautu i gitaru, 2007.
Zato što L. nije htjela dati ime, za saksofon i gudački kvartet, 2008.;
praizvedba: Goran Merčep i Gudački kvartet Sebastian; Mala dvorana *Lisinski*, Zagreb, 21. siječnja 2008.

Skica, za tri flaute, 2008.;
praizvedba: Trio Ilijane Korać (studenti Muzičke akademije u Zagrebu); Grčka, 19. svibnja 2008.

Nahvao, za komorni ansambl i elektroniku, 2008.;
praizvedba: Acoustic Project; Nacionalna i sveučilišna knjižnica, Zagreb, 11. lipnja 2008.

Nahvao 2, za komorni ansambl, 2008.;
praizvedba: Acoustic Project, Dvorana Kaštel, Grožnjan, 2008.

Pričajmo o Daksi, za komorni ansambl, 2009.;
praizvedba: MD7, Steven Loy; Muzej Mimara, 25. Muzički biennale Zagreb 2009.

Kvintet za trubu i gudački kvartet, 2009.;
praizvedba: Vedran Kocelj i Gudački kvartet Rucner; Hrvatski glazbeni zavod, Zagreb, 3. lipnja 2009.

Malo sutra, za gudački kvartet, 2009.;
praizvedba: Gudački kvartet Sebastian, 46. Međunarodna glazbena tribina Pula, 7. studenoga 2009.

Simply quintet, za kvintet limenih puhača, 2010.;
praizvedba: Simply Brass; Salon Očić, Zagreb, 10. lipnja 2010.

Kvartet za kraj radnog vremena, za kvartet saksofona, 2010.;
praizvedba prvoga stavka: New Sax Quartet; Dani nove glazbe, Split, 7. listopada 2009.
integralna praizvedba: New Sax Quartet; 47. Glazbena tribina Opatija, 5. studenoga 2010.

Jazzy-going, za komorni ansambl i elektroniku, 2010.;
praizvedba: Acoustic Project; mala dvorana *Lisinski*, 31. studenoga 2010.

Kišobran za dvije, za violončelo i orgulje, 2011.;
praizvedba: Jelena Očić Flaksman i Ljerka Očić; Salon Očić, Zagreb; 28. travnja 2011.

Back and..., za dva violončela, elektroniku i film, 2011.;
praizvedba: Jasen i Adam Chelfi, Frano Đurović, film i elektronika; MSU, Zagreb, 5. listopada 2011.

Kling Klang Musik, za dva glasovira i udaraljke, 2011.;
praizvedba: Kvartet KLANG; 48. Glazbena tribina Opatija, 6. studenoga 2011.

Marina pjesma, za violinu i glasovir, 2012.

Oda, oda, za obou, klarinet i fagot, 2013.;
praizvedba: Cantus Ansambl; MSU, Zagreb, 30. lipnja 2013.

Sonata za violončelo i glasovir, 2013.;
praizvedba: Dora Kuzmin Maković i Petra Gilming; HGZ, Zagreb, 24. listopada 2013.

Dongon, za bariton-saksofon, trubu, glasovir i udaraljke, 2015.;
praizvedba: Kaja Farszky i ansambl, 2015.

She's Walking Through The Clouds, za ansambl flauta, 2016.;
praizvedba: Zagrebački ansambl flauta, Oris – Kuća arhitekture,
Zagreb, 19. lipnja 2016.

Tko zna, i u mraku katkad nikne divan cvijet, za engleski rog,
kontrabas i gudački kvartet, 2016.;
praizvedba: Con tempora; Glazbena tribina Opatija, 4. studenoga
2016.

Check Ignition And May God's Love Be With You, concertino za
bariton-saksofon i ansambl, 2017.;
praizvedba: Tomislav Žužak, Cantus Ansambl, Berislav Šipuš;
Svjetski kongres saksofonista, KD *Blagoje Bersa*, Muzička
akademija, Zagreb, 12. srpnja 2018.

Crna sonata, za alt-saksofon i glasovir, 2015.;
praizvedba: Gordan Tudor, Ivan Batoš, Svjetski kongres
saksofonista, Dvorana *Stančić*, MA, Zagreb, 12. srpnja 2018.

Djevojčice će ti pričati o svojim snovima, za violinu i klavir, 2019.;
praizvedba: Katarina Kutnar, Katarina Krpan; 44. Osorske glazbene
večeri, 1. kolovoza 2019.

io sono je t'aime, za komorni ansambl i elektroniku, 2019.;
praizvedba: Mimitabu; 56. Glazbena tribina Opatija, 8. studenoga
2019.

Siva sonata, za klarinet i glasovir, 2020.;
praizvedba: Davorin Brozić i Filip Fak; Multimedijски studio, MA,
Zagreb, 30. studenoga 2022.

Pop-suita, za alt-saksofon i glasovir, 2021.;
praizvedba: Nikola Fabijanić, Linda Mravunac Fabijanić; Ljetni
glazbeni kamp Maruševac, 26. kolovoza 2021.

Ima neka terčna veza, za klavir i pet tambura, 2021.;
praizvedba: MAS-GO-AS; Osijek, 10. rujna 2021.

I'm easy like sunday morning, za flautu, violinu, violu i udaraljke,
2021.;
praizvedba: Ansambl Synchronos; Atelijer Meštrović, Zagreb, 2.
prosinca 2021.

Ništa mi više nije važno, našao sam dobar bend, za komorni
ansambl, 2022.;
praizvedba: obitelj Međugorac; Velika Gorica, 6. veljače 2025.

Tko mi ga umiva, sretna ne bila, za komorni ansambl i
elektroakustiku, 2022.;
praizvedba: Collettivo_21, Pogon *Jedinstvo*, MBZ, 20. travnja 2023.

Sonata za A-brač i klavir, 2023.;
praizvedba: Filip Novosel i Mia Elezović; Centar za kulturu i
obrazovanje Susedgrad, 16. lipnja 2023.

Prevara za kraj, za komorni ansambl, 2024.;
praizvedba: Acoustic Project; Centar KNAP, Zagreb, 19. studenoga
2024.

Rano moja, hej, za komorni ansambl i elektroakustiku, 2024.;
praizvedba: Acoustic Project; Mala dvorana *Lisinski*, Zagreb, 22.
siječnja 2025.

Dođi mi obavezno, za klavirski kvartet, 2024.;
praizvedba: Ansambl Synchronos; MusicOlomouc, Sveučilište
Palacky, Olomouc, Češka, 30. listopada 2024.

Doubling Diamond, za violinu/violu i klavir/melodiku, 2025.;
praizvedba: Mia Elezović i Vlatka Peljhan, Urania, Zagreb, 13. ožujka
2025.

A jednoroge skuplja mali Vladimir, za violinu, rog i klavir, 2025.;
praizvedba: Monika Beus, Vladimir Bernard Krpan, Julija Škreblin
Milić; Dvorana Stančić, MA, Zagreb, 12. rujna 2025.

Jedna duša a nas dvoje, za gudački kvartet, 2025.;
praizvedba: Zagrebački kvartet; Novinarski dom, 33. MBZ, 12.
travnja 2025.

Memento, za violinu i klavir, 2025.;
praizvedba: Katarina Kutnar, Katarina Krpan; Mramorna dvorana
dvorca Eltz, Vukovar, 28. listopada 2025.

Shape Up And Fly Right, za trombon i klavir, 2025.;
praizvedba: Marc Broschinsky, Mia Elezović; MISE-EN_PLACE, New
York, SAD, 28. listopada 2025.

Peti gudački kvartet *S morem bit ću sam*, 2025.;
praizvedba: Gudački kvartet Sebastian; Studio Bajsić, HRT, Zagreb,
15. ožujka 2026.

Vokalna

Tuga vidika, za sopran i glasovir, 2005.;
praizvedba: Željka Predojević, Mario Čopor; Mala dvorana *Lisinski*,
28. studenoga 2005.

Notturmo, za sopran i glasovir, 2005.;
praizvedba: Željka Predojević, Mario Čopor; Mala dvorana *Lisinski*,
28. studenoga 2005.

Gradišćanska misa, za mješoviti zbor i orgulje, 2006.;
Crikveni zbor Veliki Borištof, Stefan Zvonarich; farska crikva sv.
Demetra, Großwarasdorf, Austrija, 26. listopada 2006.

Lux aeterna, za dječji zbor, 2006.

Pjena od paprika, za bariton i glasovir, 2008.

Tapnutak, za dječji zbor, 2012.;
praizvedba: Antonija Vržina; Glazbena škola Pavla Markovca,
Zagreb

Podnerazumijevanje, za dva soprana i flautu, 2015.;
praizvedba: 28. MBZ, Muzej Mimara, Zagreb, 20. travnja 2015.

Beyond the Deadline, za mješoviti zbor, 2017.;
praizvedba: Zbor HRT-a, Nils Schweckendiek; Muzej Mimara, 29.
MBZ, 25. travnja 2017.

Triptih (Pie Jesu Domine, Lux aeterna, Agnus Dei), za zbor i
glasovir, 2018.;
praizvedba: Komorni zbor Muzičke akademije, Kristian Keil, Jasenka
Ostojić; KD *Blagoje Bersa*, MA, Zagreb, 19. svibnja 2018.

Invokacija svetom Vlahu, za mješoviti zbor, 2020.

Nejasna čežnja, za mezzosopran i glasovir, 2024.;
praizvedba: 10. Glazbene večeri u crkvi sv. Roka, Drniš, 18. rujna
2024.

Glazbeno-scenska djela

Eto vas, komorna opera, 2007.;
praizvedba: Festivalski ansambl, Josip Nalis; Zagrebačko kazalište
lutaka, 24. MBZ, 21. travnja 2007.

My Name Is Nobody, balet, 2011.;
praizvedba: HNK Varaždin, 26. MBZ, 11. travnja 2011.

Hero Is Tired, balet 2019.;
premijera: Zagreb, Zagrebačko kazalište mladih, MBZ, 13. travnja
2019.

Opera industriale, svečano otvaranje EPK Rijeka 2020. (autori
glazbe: JMZM i Frano Đurović), 1. veljače 2020.

Čudesna šuma, mjuzikl, 2022.;
premijera: festivalski ansambl, 73. Dubrovačke ljetne igre, 12.
kolovoza 2022.

Djela za solo instrument

Con config.sys fuoco, za violončelo i elektroniku, 2003.;
praizvedba: Friedrich Gauwerky, Muzej Mimara, 22. MBZ, 7. travnja
2003.

Fantazija za bijele tipke, za orgulje, 2005.;
praizvedba: Mario Perestegi, 2005.

Solo za Danija, za flaute, 2005.;
praizvedba: Dani Bošnjak; Matica hrvatska, Zagreb, 24. MBZ, 15.
travnja 2005.

Tri krokija, za flautu, 2006.;
praizvedba: Ana Benić; Dani nove glazbe Split, 26. listopada 2010.

Mnom, za alt-saksofon i elektroakustiku, 2006.;
praizvedba: Gordan Tudor; Studentski centar, Zagreb, 17. prosinca
2006.

Undertaste, za violončelo i elektroakustiku, 2008.;
praizvedba: Jasen Chelfi; polukružna dvorana Teatra &TD, Zagreb,
17. siječnja 2008.

Mala suite, za čembalo, 2010.;
praizvedba: Linda Mravunac Fabijanić; Dani nove glazbe Split, 27.
listopada 2010.

Sul D, za alt-saksofon, 2012.;
praizvedba: Gordan Tudor; 2012.

Boje u etidama, za violinu, 2012. (*Crveno-bijela etida*, *Smeđa etida*, *Zelena etida*, *Crna etida*, *Plava etida*);
praizvedba: Sidonija Lebar; dvorana Hrvatskoga društva skladatelja, Zagreb, 2012.

Nejasno pitanje, za gitaru, 2014.;
praizvedba: Petrit Čeku; 39. Osorske glazbene večeri, 18. kolovoza 2014.

Utjeha kose, za violončelo, 2014.;
praizvedba: Branimir Pustički; *Matošijana*, Dverce, Zagreb, 29. rujna 2014.

Iza prozora nemirnog sna, za violinu, 2018.;
praizvedba: Goran Končar; Festival adventskih i božićnih pjesama u Zagrebu, katedrala Uznesenja Blažene Djevice Marije i svetih Stjepana i Ladislava, Zagreb, 12. prosinca 2018.

Divno je kad izlazim na svjetlo, za violončelo solo, 2019.;
praizvedba: Kajana Pačko; BaRoMus, Rovinj, 4. srpnja 2019.

Piju li nam vuci s izvora vodu, za trombon solo, 2021.;
praizvedba: Mario Šincek; videociklus Cantus Ansambla 20 za 20, HGZ, 15. veljače 2021.

Imaš dobar dribling, a praviš se lud, za četiri timpana, 2023.;
praizvedba: Suzana Komazin; KD *Blagoje Bersa*, MA, Zagreb, 30. lipnja 2023.

Posoljeni zrak, za tenor-saksofon, 2024.;
praizvedba: Tomislav Žužak; festival *Music Sandbox*, Split, 25. listopada 2024.

Djela za solo instrument – klavir

Divertimento, za glasovir, 1997.;
praizvedba: Marijan Tucaković; 39. Hrvatsko natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa, Bjelovar, 1. ožujka 2001.

Quadro, za glasovir, 2002.;
praizvedba: Damir Gregurić; 24. Dani hrvatske glazbe, dvorana
HDS-a, 15. svibnja 2002.

Msgsrv32 error con brio, za pijanista uz dva glasovira (akustični i
električni) i računalne dionice, 2004.;

Valcer za lijevu ruku za glasovir i elektroniku, 2004.;
praizvedba: Katarina Krpan; 2. LAUS Ljetna umjetnička akademija u
Dubrovniku, 13. srpnja 2004.

BiTango, za glasovir, 2005.;
praizvedba: Katarina Krpan; Dvorana Šajer, autorska večer laureata
Vjesnikove nagrade za 2004. godinu, Čakovec, 5. svibnja 2005.

50 tonova za 50 godina, za glasovir i elektroakustiku, 2005.

Katarinin valcer, za glasovir, 2005.;
praizvedba: Katarina Krpan; ZKM, Zagreb, 2005.

Dvoglasna invencija za glasovir, 2005.

Ne baš uspavanka, za glasovir, 2008.;
praizvedba: Tamara Jurkić Sviben; velika dvorana London House
Goodenough College, London, 17. lipnja 2008.

Hommage à Liszt, za glasovir, 2011.;
praizvedba: Lana Genc; 36. Osorske glazbene večeri, 23. kolovoza
2011.

Etide u bojama, za glasovir, 2011. (*Crno-bijela etida, Ljubičasta
etida, Žuta etida, Modra etida, Narančasta etida*);
praizvedba: Katarina Krpan; HDS, 30. rujna 2011.

Piano Piece 2012 (Hommage à Morton Feldman) za glasovir, 2012.;
praizvedba: Katarina Krpan, *Dan Sveučilišta u Zadru*, 26. ožujka
2012.

Crne dvoglasne invencije, za glasovir, 2012.;
praizvedba: Katarina Krpan; crkva sv. Franje, Rovinj, 30. lipnja 2012.

Pastoralna suita, za glasovir, 2014.;
praizvedba: Mia Elezović, festival *Music – Mission – Vision*, KNAP, Zagreb, 30. studenoga 2021.

Nepatetična sonata, za glasovir, 2017.;
praizvedba: Katarina Krpan; HGZ, Zagreb, 21. veljače 2017.

Koncert za klavir i elektroniku, 2021.;
praizvedba: Ivan Batoš; 31. MBZ, 21. travnja 2021.

Pokaži mi najbitnije, za klavirski duo, 2021.;
praizvedba: Katarina Krpan i Dragomir Bratić, Festival BUNT, Velika dvorana Kolarčeve zadužbine, Beograd, 28. studenoga 2021.

Happy Ligeti 2 Y, za klavirski duo, 2023.;
praizvedba: Marta Bešlić i Julija Škreblin Milić; KNAP, Zagreb, 20. svibnja 2023.

Ja sam momak na lošem glasu u ovom gradu, a tko si ti?, za glasovir, 2023.;
praizvedba: Božidar Vlašić; Dvorana Stančić, MA, Zagreb, 20. travnja 2023.

Jednog dana nema me, suita za *toy piano*, 2023.;
praizvedba: Mia Elezović, Hrvatsko društvo likovnih umjetnika, Zagreb, 15. srpnja 2023.

Vrući bojler kad ga staviš na tri, za glasovir i elektroniku, 2024.;
praizvedba: Izabela Conev; Dvorana Huml, MA, Zagreb, 29. lipnja 2024.

Budi dobra, lijepo sanjaj, za glasovir, 2024.;
praizvedba: Katarina Krpan; koncert *80 godina hrvatske glazbe*, HNK Varaždin, 2024.

Ideš u kino a kažeš da učiš, za glasovir, 2025.

Dva su dana kratka, za glasovir, 2026.;
praižvedba: Petra Akrap; Dvorana Bersa, MA, Zagreb, 30. ožujka 2026.

Skladbe za djecu

Mali cvrčak, za violinu i glasovir, 2002.
Bagatela, za flautu i violinu, 2007.
Mala mazurka, za violinu i glasovir, 2012.
Mala pjesma, za rog i glasovir, 2012.
Mala pjesma 2, za rog i glasovir, 2012.
Malo veća pjesma, za rog i glasovir, 2013.
Sanjarenje, za obou i glasovir, 2014.
Allegro giocoso, za rog i glasovir, 2014.
Vlado & Vlado polka, za glasovir četveroručno, 2016.;
praižvedba: Vladimir Krpan i Vladimir Bernard Krpan; Mala dvorana Lisinski, 24. veljače 2016.

Elektronička djela

Truba tretman, ciklus od pet elektroničkih kompozicija, 2000.
(*Loop – varijacije*, *Elektronička meditacija*, *Granu*, *Superpozicije loopova*, *Elektronička studija br. 1*),
praižvedba: integralno praižveden ciklus na 22. MBZ-u u Kaptol centru, Zagreb, 28. ožujka 2003.;

pojedinačne praižvedbe: *Loop – varijacije*: radijska emisija *Stvaranje glazbe*, Treći program Hrvatskoga radija, 7. lipnja 2002.; *Elektronička meditacija*, *Granu* na 24. Danima hrvatske glazbe, dvorana HDS-a, Zagreb, 16. veljače 2002.; *Superpozicije loopova*: radijska emisija *Stvaranje glazbe*, HR 3, 7. lipnja 2002.; *Elektronička studija br. 1* na 39. Međunarodnoj tribini Pula, 12. studenoga 2000.

Physis, elektroakustika, 2001.

Kyrie Eleison, elektroakustika, 2001.

Elektronička studija br. 2, elektroakustika, 2002.;
praizvedba: Galerija SC-a, Zagreb, 2002.

Elektronička studija br. 35, elektroakustika, 2002.;
praizvedba: Galerija SC-a, Zagreb, 2002.

Tape Concertino, elektroakustika, 2002.;
praizvedba: MMIK, festival i seminar *Bartók*, Szombathely,
Mađarska, 16. srpnja 2002.

Tekstura br. 1, elektroakustika, 2002.

Rezime 2002, elektroakustika, 2002.

Rezime 2003, elektroakustika, 2003.

Elektros(h)okovi, ciklus od šest elektroakustičkih kompozicija s
vizualizacijom, 2003.

(*Lijevi bogen*; *Prosuja*, *ožica*; *Kadin*, *žmuo*; *Techno etida*; *Golubica*;
Desni bogen)

Tudor.exe, elektroakustika, 2004.;

praizvedba: 2. LAUS Ljetna umjetnička akademija u Dubrovniku, 13.
srpnja 2004.

Elektronička studija br. 36, elektroakustika, 2005.

Ma ke, ciklus od pet elektroakustičkih kompozicija, 2007. (*Nego*,
Uspavanka, *Zato*, *Kako*, *Prije*);

praizvedba: radijska emisija *Ars acustica*, HR 3 (urednica: Adriana
Kramarić), 2007.

Dubrovnik metropolis, elektroakustika, 2008.;

praizvedba: radijska emisija *Ars acustica*, HR 3 (urednica: Adriana
Kramarić), 2. studenoga 2007.

RPR49, elektroakustika s vizualizacijom, 2009.;

praizvedba: Hotel Histria, 46. Glazbena tribina Pula, 5. studenoga
2009.

MBZ1-71, elektroakustika, 2010.

MBZ1-99, elektroakustika, 2010.

Kobilisenado, ciklus od pet elektroakustičkih kompozicija, 2010.
(*Suze su zato što si koza, Kako izgleda snimanje radio drame, Kolaž prostorima, Zvučne greške 1, Zvučne greške 2*);
praizvedba: radijska emisija *Ars acustica*, HR 3 (urednica: Adriana Kramarić), 5. studenoga 2010.

Popet ću se na brdo s kojeg vidim svijet, elektroakustika, 2010.;
praizvedba: Dvorana *Gorgona* MSU-a, Zagreb, 10. listopada 2010.

Kamenje za Doru, elektroakustika, 2011.;
praizvedba: Stradun, otvaranje 62. Dubrovačkih ljetnih igara, 10. srpnja 2011.

There Was No News Anymore, elektroakustika, 2012.;
praizvedba: ples i koreografija Silke Grabinger; režija Irena Čurik;
Teatar &TD, Zagreb, 21. lipnja 2012.
Akinortkele 278, elektroakustika, 2012.

Kraljevska mala prodaja pogleda na svijet, ciklus od pet elektroakustičkih kompozicija, 2013. (*I mjesečina može biti pogled na svijet, O ljudskoj gluposti, Intermezzo u Sikstini, Vjetar nad malim gradom, Zbogom*);
praizvedba: Hotel Imperijal, Glazbena tribina Opatija, 7. studenoga 2014.

But Tomorrow May Rain, So I'll Follow The Sun, elektroakustika 2016.;
praizvedba: 53. Glazbena tribina Opatija, 4. studenoga 2016.

Obaraš alibi, elektroakustika, 2019.;
praizvedba: Elektronički studio Muzičke akademije, Zagreb, 2. travnja 2019.

Po meni se ništa neće zvati, elektroakustika, 2020.

Biti ili ne biti, elektroakustika, 2022.

Glazba za kazalište i radiodrame

Ana Karenjina, kazališna predstava (režija: Vasilij Senin, premijera: 19. ožujka 2005., ZKM, Zagreb)

Galeb, kazališna predstava (režija: Vasilij Senin, premijera: 3. ožujka 2007., ZKM, Zagreb)

Noć pjeva pjesme svoje, kazališna predstava (režija: Dino Mustafić, premijera: 15. veljače 2008., ZKM, Zagreb)

Turandot, kazališna predstava (režija: Vasilij Senin, premijera: 25. travnja 2008., Kazalište Gavella, Zagreb)

Didona i Eneja / Smrt u Veneciji, opera/kazališna predstava (režija: Oliver Frljić, premijera: 18. siječnja 2008., Teatar &TD, Zagreb)

Dundo Maroje, kazališna predstava (režija: Vasilij Senin, premijera: 25. rujna 2008., HNK Varaždin)

Skup, kazališna predstava (režija: Ivica Kunčević, premijera: 20. kolovoza 2008., 59. Dubrovačke ljetne igre)

Bakhe, kazališna predstava (režija: Oliver Frljić, premijera: 19. srpnja 2008., 54. Splitsko ljeto)

I konje ubijaju, zar ne?, kazališna predstava (režija: Ivica Boban, premijera: 21. studenoga 2008., HNK, Zagreb)

Menažerija, kazališna predstava (režija: Anica Tomić, premijera: 11. ožujka 2009., Hrvatski kulturni dom na Sušaku, Rijeka)

Prizori s jabukom, radiodrama (režija: Anica Tomić, premijera: Treći program Hrvatskoga radija, 2009.)

Ana i Mia, kazališna predstava (režija: Anica Tomić, premijera: 29. siječnja 2010., Mala scena, Zagreb)

Mačak u čizmama, kazališna predstava (režija: Ivica Boban, premijera: 5. ožujka 2010., Žar ptica, Zagreb)

Disleksija, kazališna predstava (režija: Irena Čurik, premijera: 17. travnja 2010., Teatar &TD, Zagreb)

Buđenje proljeća, kazališna predstava (režija: Oliver Frljić, premijera: 22. svibnja 2010., ZKM, Zagreb)

Spašeni, kazališna predstava (režija: Franka Perković, premijera: 31. srpnja 2010., 61. Dubrovačke ljetne igre)

Ovo bi mogla biti moja ulica, kazališna predstava (režija: Anica Tomić, premijera: 23. listopada 2010., ZKM, Zagreb)

Adagio, kazališna predstava (režija: Marina Petković Liker, premijera: 7. studenoga 2010., Vukovar)

Zagorka, kazališna predstava (režija: Ivica Boban, premijera: 28. siječnja 2011., HNK, Zagreb)

Matovilka ili o pohlepi, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 4. ožujka 2011., Dječje kazalište Dubrava, Zagreb)

Kate Kapuralica, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 26. srpnja 2011., 62. Dubrovačke ljetne igre)

Kralj Edip, kazališna predstava (režija: Eduard Miler, premijera: 21. kolovoza 2011., 62. Dubrovačke ljetne igre)

Moj sin samo malo sporije hoda – naslovna pjesma (režija: Janusz Kica, premijera: 26. studenoga 2011., ZKM, Zagreb)

Čarobnjak, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 21. prosinca 2011., Tigar teatar - Međunarodni centar za usluge u kulturi [MCUK] Travno, Zagreb)

Prolazi sve, kazališna predstava (režija: Oliver Frljić, premijera: 7. siječnja 2012., Kazalište Gavella, Zagreb)

Elling, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 3. veljače 2012., Kazalište Virovitica)

Pigmalion, kazališna predstava (režija: Helena Petković, premijera: 23. ožujka 2012., HNK, Zagreb)

Majka i dijete, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 20. travnja 2012., HNK Varaždin)

Leda, kazališna predstava (režija: Anica Tomić, premijera: 20. lipnja 2012., KotorArt, Kotor/ZKM, Zagreb)

There Was No News Anymore, plesna predstava (režija i koreografija: Irena Čurik, premijera: 22. rujna 2012., Teatar &TD, Zagreb)

U znaku vage (Karneval/Prah), kazališna predstava (režija: Helena Petković/Ivan Plazibat, premijera: 22. ožujka 2013., HNK, Zagreb)

Alan Ford, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 18. svibnja 2013., ZKM, Zagreb)

Tijela bez., plesna predstava (režija: Marina Petković Liker, premijera: 14. listopada 2013., Zagrebačko kazalište lutaka, Zagrebačko kazalište lutaka, Zagreb)

Psihoza 4.48, kazališna predstava (režija: Božidar Violić, premijera: 12. listopada 2014., ZKM, Zagreb)

U prostoru bez., plesna predstava (režija: Marina Petković Liker, premijera: 17. listopada 2014., MČUK Travno, Zagreb)

U tom mailu piše..., kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 22. studenoga 2014., Ludens teatar, Koprivnica)

Made in Hrvatska, kazališna predstava (režija: Anica Tomić, premijera: 20. ožujka 2015., Satiričko kazalište Kerempuh, Zagreb)

Hrabrica, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 23. travnja 2015., Gradsko kazalište Žar ptica, Zagreb)

U registraturi, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 27. studenoga 2015., Kazalište Gavella, Zagreb)

Snježna kraljica, kazališna predstava (režija: Dario Harjaček, premijera: 2. prosinca 2016., Zagrebačko kazalište lutaka, Zagreb)

Uspjeh preko noći, kazališna predstava (režija: Saša Broz, premijera: 26. siječnja 2019., Glumačka družina Histriion, Zagreb)

Charlie i tvornica čokolade, kazališna predstava (režija: Anastazija Lea Fleger, premijera: 24. siječnja 2023., Kazalište Trešnja, Zagreb)

Lažeš, Melita, kazališna predstava (režija: Anastazija Lea Fleger, premijera: 6. rujna 2025., Kazalište Dubrava, Zagreb)

Glazba za film i televiziju

Lutrija (režija: Neda Radić, 2012.)

Novo nebo i nova zemlja (režija: Mario Potočki i Franjo Matešin, 2012.)

Čovjek u Hrvatskoj – od šarolikih narječja do prve hidroelektrane u Europi (režija: Ivan Miladinov, 2013.)

Tajni dnevnik patke Matilde (lutkarska serija za djecu, HRT, 2010. – 2014.)

Oskarove priče (lutkarska serija za djecu, HRT, 2014.)

Juhuhu (serija za djecu, HRT, 2014.)

Slonko (lutkarska serija za djecu, HRT, 2020.)

Čazmanski vodotoranj, dokumentarni film (režija: Franjo Matešin, 2020.)

Zauvijek autor – Frano Đurović (režija: Toni Volarić, 2021.)

Notna izdanja

K. K. 7, za orkestar, Cantus, 2004.

Fantazija, za klavir i komorni ansambl, Cantus, 2007.

Romantično putovanje za dvije (2) osobe, za orkestar, Cantus, 2007.

Etide u bojama, za klavir, Cantus, 2011.

Boje u etidama, za violinu, Cantus, 2012.

Delta, za orkestar, Cantus, 2019.

Kvartet za kraj radnog vremena, za kvartet saksofona, Cantus, 2023.

Sarabande – hermosa balada, stavak iz *Akaderske suite*, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu, 2025. (autori stavaka: Dalibor Bukvić, Frano Đurović, Ante Knešaurek, Vjekoslav Nježić, Berislav Šipuš, Zlatko Tanodi, Mladen Tarbuk)

Diskografija

Autorski nosači zvuka

Frano Đurović: Autorski album, Hrvatsko društvo skladatelja, Cantus, 2012.

Skladbe uvrštene na albumima interpreta ili na tematski osmišljene albume

Nejasna čežnja, za mezzosopran i klavir, na albumu *Sehnsucht – Longing in Music*, Hänssler Classic / Profil, 2026. | Nataša Antoniazzi i Mia Elezović

Sonata za A-brač i klavir, na albumu *Susreti*, Cantus, 2023. | Filip Novosel i Mia Elezović

Nevera, za čembalo, na albumu *Cembalo Up(to)date*, Croatia Records, 2022. | Franjo Bilić

Tri krokija, za flautu, na albumu *Pticopjev*, Cantus, 2022. | Ana Batinica

Undertaste, za violončelo i elektroniku, na albumu *Resonance(s) II.*, Cantus, 2021. | Vid Veljak

Djevojčice će ti pričati o svojim snovima, za violinu i klavir, na albumu *Sanjarenje*, Cantus, 2020.

Msgsrv32 error con brio, za pijanista uz dva glasovira (akustični i električni) i računalne dionice, na albumu *Msgsrv32*, Cantus, 2020. | Mia Elezović

She's Walking Through the Clouds, za devet flauta, *Carrousel*, Cantus, 2019. | Zagrebački ansambl flauta

Obaraš alibi, elektronička skladba, na albumu *Introspekcija*, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu, 2019. | Katarina Krpan, Frano Đurović

Quadro, za klavir, na albumu *Introspekcija*, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu, 2019. | Katarina Krpan

Disproving the Alibi, elektoacoustics: album *Introspection*, Parma Records/NAXOS of America, 2020. | Katarina Krpan, Frano Đurović

Quadro, for piano, album *Introspection*, Parma Records/NAXOS of America, 2020. | Katarina Krpan

Solo za Danija, za flaute, na albumu *Canto peregrino*, Cantus, 2014. | Dani Bošnjak

Katarinin valcer, za klavir, na albumu *3/4*, Cantus, 2005. | Katarina Krpan

BiTango, za klavir, na albumu *3/4*, Cantus, 2005. | Katarina Krpan

Biografije izvođača

Cantus Ansambl osnovan je s ciljem istraživanja, otkrivanja i predstavljanja Nove glazbe u sklopu Muzičkog biennala Zagreb, predvođenog Berislavom Šipušem 2001. godine. Od tada ima ključnu ulogu u promicanju i izvođenju suvremene glazbe u Hrvatskoj, kontinuirano pridonoseći razvoju domaće i međunarodne glazbene scene. Osnovan pod okriljem Hrvatskog društva skladatelja, Ansambl djeluje kao poveznica hrvatskih skladatelja i širega europskog te svjetskog auditorija, ističući se kao vodeći interpret suvremene glazbene produkcije. Članovi Ansambla protagonisti su nacionalnih festivala i važnih događanja u kulturi, a od 2006. godine domaćini su vlastitoga koncertnog ciklusa. Godine 2008. bili su službeni ansambl ISCM-ovih *Svjetskih dana nove glazbe* u Vilniusu, nakon čega su i inozemna gostovanja postala češća. O važnom položaju Cantus Ansambla unutar hrvatskog, ali i međunarodnog konteksta svjedoči oko 130 praizvedbi, više od 500 opusa koje su izveli te četrdesetak nastupa u inozemstvu (u većini europskih zemalja te u Meksiku, Kanadi i Kini), kao i brojna glasovita solistička te dirigentska imena njihovih suradnika. Njeguju suradnju s nizom istaknutih ansambala za suvremenu glazbu, a sudjelovali su i u međunarodnim projektima uz potporu Kulturnog vijeća Europske unije: *Re:New Music* te *New Music:New Audiences*. Jedna od najvažnijih značajki djelovanja Ansambla su i gostujuće izvedbe na vodećim festivalima suvremene glazbe. Za svoje trostruko diskografsko izdanje odabrali su upravo snimke izvedbi uživo, zabilježene u Hrvatskoj i na međunarodnim podijima, usmjeravajući tako pozornost na važnost trenutka u procesu stvaranja suvremenoga glazbenog djela.
www.cantus-ansambl.com

Berislav Šipuš diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te François-Bernarda Mâchea i Iannis Xenakisa u pariškom elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je učio i usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipušića i Milana Horvata. U Teatru alla Scala u Milanu bio

je pijanist, asistent dirigenta i dirigent (1989. – 2002.). Na kraju akademske godine 2022./2023. otišao je u mirovinu kao redoviti profesor u trajnom zvanju pri Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, ali je nastavio svoju pedagošku aktivnost na istoj ustanovi kao vanjski suradnik, i dalje kao profesor kompozicije na Odsjeku za kompoziciju i teoriju glazbe (čiji je bio i pročelnik od 2018. do 2023. godine). U akademskoj godini 2017./2018. bio je gostujući profesor na Escola Superior de Música de Catalunya u Barceloni. Bio je umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički ravnatelj Osorskih glazbenih večeri. Osnivač je i umjetnički voditelj Cantus Ansambla. Dobitnik je 36 uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu, među kojima se recentno ističu Nagrada *Vladimir Nazor*, Nagrada *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja i glazbena nagrada *Porin*, sve tri za skladbu *Pasija*. Autor je više od osamdeset skladbi, među kojima posebno mjesto zauzimaju balet *Proces*, opera *Posljednji intermezzo* (praizvedena na Muzičkom biennalu Zagreb 2021.), *Simfonia concertante za violinu i orkestar*, *Treći gudački kvartet* te već spomenuta *Pasija*, skladana za Zbor HRT-a. Potkraj travnja 2022. godine, nastavljajući dugogodišnju hrvatsko-kanadsku suradnju, gostovao je u Kanadi, održavši predavanja i koncerte u Vancouveru i Torontu te dirigirajući ansamblima Turning Point i Canadian Sinfonietta. Od siječnja 2012. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. godine obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske.

Od osnutka, godine 2008., **Papandopulo kvartet** stvara vlastitu glazbenu priču na ostavštini jednog od najslavnijih hrvatskih skladatelja, Borisa Papandopula. Dinamičan i nagrađivan ansambl, čvrsto utemeljen kao jedan od vodećih kvarteta svoje generacije, Papandopulo kvartet opisan je kao „najbolja stvar koja se skladateljima može dogoditi“ (*Zarez*) s izvedbama koje balansiraju „vrhunsku muzikalnost“ (*Jutarnji list*) i „izvanrednu posvećenost“ (Treći program Hrvatskoga radija). Papandopulo kvartet nastupao je diljem Europe i SAD-a u izvanrednom nizu s više od tristo nastupa. Gostovao je u nekima od najvažnijih svjetskih koncertnih

dvorana, poput Carnegie Halla u New Yorku i Berlinske filharmonije u Berlinu. Kvartet je dobitnik brojnih nacionalnih i međunarodnih nagrada na nekima od najprestižnijih natjecanja i festivala komorne glazbe (nagrada *Orlando* za najbolje glazbeno ostvarenje na 75. Dubrovačkim ljetnim igrama, prva nagrada i *Grand Prix* na 3. Berlinskom međunarodnom glazbenom natjecanju, Zlatna medalja na Bečkom međunarodnom glazbenom natjecanju, prva nagrada i *Grand Prix* na 6. 6. Međunarodnom glazbenom natjecanju na Manhattanu (New York), nagrada *Orfej* (Beč), Diploma *Milka Trnina*, nagrade *Vatroslav Lisinski* i *Daniel Marušić*, dvije nagrade *Porin*, Nagrada Grada Jastrebarskog itd.). Osobitu važnost Kvartet pridaje promicanju suvremene glazbe hrvatskih i inozemnih autora; premijerno su izveli više od 45 novih djela posvećenih njima. Njihovu diskografiju čine četiri albuma, od kojih su tri snimljena za Croatia Records: *Papandopulo* (2013.), *Per Quattro* (2015.) i *Scherzo* (2017.). Njihov album prvijenac osvojio je hrvatsku diskografsku nagradu *Porin* i slovi za najprodavaniji album hrvatske klasične glazbe u posljednje vrijeme. Njihov posljednji album *Scene*, s glazbom posvećenom i napisanom za Kvartet, objavio je Cantus u lipnju 2022., a bio je nominiran u četiri kategorije za glazbenu nagradu *Porin*. Raznovrsno djelovanje Kvarteta uključuje i brojne međunarodne radijske i televizijske emisije te kazališne produkcije. Zajedno su osnovali Školu saksofona u Jaski, vrlo uspješan međunarodni proljetni majstorski tečaj za studente saksofona, koji je osvojio godišnju Nagradu Grada Jastrebarskog. Članovi Kvarteta bave se i pedagoškim radom, uspješno vodeći kolegije komorne glazbe i saksofona na Sveučilištima u Zagrebu i Splitu te na glazbenim školama u Zagrebu i Jastrebarskom.

Mario Šincek rođen je u obitelji glazbenika. Prvu glazbenu poduku dobio je od oca Vjekoslava, a glazbenu školu završio je u rodnom Varaždinu. Na Muzičku akademiju u Zagrebu upisuje se 1996. godine, u klasi Šime Vulelije. Na drugoj godini studija, godine 1998., polaže audiciju za stalni radni odnos na mjestu solo trombonista u Operi HNK-a u Zagrebu, gdje radi do 2003. godine, kad polaže audiciju za solo trombon u Zagrebačkoj filharmoniji, gdje radi do 2024. godine, jer odlazi na Muzičku akademiju. Na

Muzičkoj akademiji je asistent od 2007. godine, naslovni docent od 2012., naslovni izvanredni profesor od 2023., a izvanredni profesor od 2024. godine. Fokusiran i strpljiv kao pedagog, bogato iskustvo usmjerava u motiviranje studenata na uspjeh, bilo u solističkom muziciranju i komornoj glazbi bilo u pedagoškom radu. Vještine je usavršavao kod B. Slokara, M. Bequeta, C. Svanberga, J. Maugera i I. Bousfielda. Širok spektar interesa naveo ga je na to da se aktivno bavi i srodnim instrumentima, pa često svira bas-trublju ili eufonij za potrebe orkestra ili u komornim ansamblima (XL Tuba quartet). Više od dvadeset godina član je Cantus Ansambla. Umjetnički je voditelj ansambla Ad gloriam brass, seksteta limenih puhača, u kojemu svira od 2004. godine, a član je i kvarteta trombona Zagrebačke filharmonije. Vrlo je aktivan i kao solist te komorni glazbenik, ostvarujući brojne praiizvedbe hrvatskih skladatelja koje nerijetko i nastaju na njegov poticaj. Aktivno se bavi aranžiranjem i priređivanjem djela, pogotovo za limene puhače. Snimio je pet nosača zvuka klasične glazbe u komornim sastavima te solistički nosač zvuka s hrvatskom glazbom za trombon i klavir. Više od deset godina vodi Međunarodnu ljetnu školu trombona na otoku Braču, *Summer music school Pučišća*, te Međunarodnu zimsku školu trombona u Zagrebu.

Gordan Tudor jedan je od vodećih hrvatskih glazbenika svoje generacije, aktivan kao saksofonist, skladatelj, komorni glazbenik, improvizator i pedagog. Nastupa međunarodno u širokom rasponu umjetničkih konteksta, od poznatih koncertnih dvorana (Carnegie Hall u New Yorku, dvorana Berlinske filharmonije, ORF Kulturhaus u Beču, deSingel u Antwerpenu, MUMUTH u Grazu, Cercle Cité u Luxembourg, The Knoll na Sveučilištu Stanford) do interdisciplinarnih i suvremenih umjetničkih prostora – MASS MoCA (SAD), C4NM San Francisco (SAD), Zaklada *Miró* na Mallorci (Španjolska), Muzej Aleksandra Skrjabina (Moskva) i Haus der Musik (Beč). Tudor je alt-saksofonist nagrađivanog Papandopulo kvarteta, s kojim je osvojio brojne nagrade, a nastupa i u hvaljenom duu s gitaristom Mislavom Režićem. Uz izvođačku karijeru, aktivan je i kao pedagog; održava majstorske radionice na uglednim institucijama, poput Ruske muzičke akademije *Gnjesin*,

Kraljevskog konzervatorija u Antwerpenu, na Sveučilištu u Kaliforniji – Santa Barbara, Visokog konzervatorija glazbe Balearskih otoka, Sveučilišta za glazbu i umjetnost grada Beča itd. Nagrađivan je i kao skladatelj i kao izvođač; dobitnik je brojnih prvih nagrada na uglednim državnim i međunarodnim natjecanjima, Nagrade PBZ-a i Zagrebačke filharmonije, nagradā *Orlando* i *Judita*, Rektorove nagrade, nagrade *Mare nostrum* u Berlinu, stimulacije Fonda *Rudolf* i *Margita Matz*, *Diplome Milka Trnina*, *Grand Prix*a na 3. Berlinskom međunarodnom natjecanju i na Međunarodnom glazbenom natjecanju na Manhattanu, Nagrade Grada Čakovca *Josip Štolcer Slavenski*, nagrade *Orpheus* u Beču te sedam nagrada *Porin*. Trenutačno vodi međunarodnu klasu saksofona na Umjetničkoj akademiji u Splitu, na kojoj je osnovao ansambl za suvremenu glazbu S/UMAS. Praizveo je šezdesetak skladbi hrvatskih i stranih autora, a kao skladatelj okušao se u raznim žanrovima i kombinacijama instrumenata; njegove su skladbe izvedene diljem svijeta, a objavljuje ih nizozemska izdavačka kuća Donemus. Ekskluzivni je umjetnik za renomirane tvrtke Selmer Paris i JLV Sound.

Katarina Krpan diplomirala je i magistrirala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Vladimira Krpana, usavršavala se kod Virginije Pavarane i magistrirala na Konzervatoriju u Lausanni, pod vodstvom Jean-Françoisa Antoniolija. Na njezin umjetnički put uvelike su utjecali rad i poznanstva s pijanistima i pedagozima, poput Artura Benedettija Michelangelija, Marije Tipo, Alda Ciccolinija i Andrzeja Jasińskog. Priredivši niz zapaženih recitala, nastupa uz simfonijske i komorne orkestre te večeri komorne glazbe, zarana se uvrstila među vodeće hrvatske koncertne umjetnike. O međunarodnom ugledu svjedoče brojni koncerti održani u velikim glazbenim središtima Europe, Sjeverne i Južne Amerike, Australije, Afrike i Azije, a posljednji u nizu bili su koncerti u Ujedinjenim Arapskim Emiratom. Osim nastupa ostvarenih uz pratnju Zagrebačkih solista, Zagrebačke filharmonije i Simfonijskoga orkestra HRT-a, nastupila je i s brojnim inozemnim orkestrima (Kairski simfonijski orkestar, Uralska filharmonija, Simfonijski orkestar Sanrema, Nacionalna filharmonija Ukrajine, Makedonska filharmonija, Simfonijski orkestar

Rio de Janeiro, Niški simfonijski orkestar, Sofijska filharmonija, Simfonijski orkestar Perth, Filharmonijski orkestar Tirane, Filharmonija Banat ul. Temišvar i dr.), pod vodstvom najistaknutijih hrvatskih i inozemnih dirigenta. Studijske snimke ostvarila je za najvažnije hrvatske, švicarske, australske i talijanske radijske i televizijske kuće, kao i za one Ujedinjenih Arapskih Emirata, ali i nekoliko izdanja realiziranih za domaće i inozemne diskografe.

Njezini albumi nagrađeni su s više diskografskih nagrada. Uz intenzivnu umjetničku karijeru u zemlji i inozemstvu, razvila je i onu pedagošku te pokazala izrazit smisao za odgoj mladih glazbenika. Osobito je izraženo njezino umjetničko zanimanje za glazbu 20. stoljeća, a posebnu pozornost posvećuje sustavnom promicanju novije hrvatske glazbene literature. Praizvela je i studijski snimila impresivan niz recentnih klavirskih skladbi, koje su joj – potaknuti pravim umjetničkim dosluhom – podjednako često posvećivali i nadareni početnici i doajeni hrvatskoga skladanja (npr. Milko Kelemen, Berislav Šipuš, Mladen Tarbuk, Frano Đurović...). Jedina je pijanistica u hrvatskoj povijesti koja je integralno izvela cijeli opus etida Györgya Ligetija, Koncert za klavir i orkestar Samuela Barbera te mnoga djela svjetske suvremene glazbene literature. Godine 2010. utemeljila je HR PROJEKT, koji okuplja učenike glazbenih škola i studente muzičkih akademija različitih katedri, s ciljem rada na djelima hrvatskih autora i njihova izvođenja, na čemu surađuje i s Hrvatskom glazbenom mladeži. Nagrade koje je dosad stekla afirmiraju vrijednost njezinih aktivnosti: Rektorova nagrada iz doba studija, Nagrada Hrvatskoga glazbenog zavoda (1992.), Nagrada *Ivo Vuljević* HGM-a (1992.), Nagrada Kluba sveučilišnih nastavnika (2001.), Nagrada *Mai Musical* (Tergnier, 2003.), Nagrada *Vatroslav Lisinski* HDS-a (2013.), Nagrada *Milka Trnina* HDGU-a (2013.), Nagrada *Neven* Festivala sv. Marka (2014.) i Plaketa Grada Zagreba (2014.). Nastupala je u duu s ocem Vladimirom Krpanom i ta je suradnja rezultirala brojnim koncertnim nastupima s programima od glasovira četveroručno i na dva klavira, do nastupa u raznim formacijama te uz orkestre, kao i četirima albumima i DVD izdanjem. Od 2019. godine djeluje u duu #kkkk s violinisticom Katarinom Kutnar. Dobitnice su glazbene nagrade *Porin* za najbolji album klasične glazbe (2019.), a za album #KKKK *Sanjarenje* 2022.

godine nominirane su u svim kategorijama klasične glazbe (album je osvojio dvije nagrade). Redovita je profesorica u trajnom zvanju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Niz godina djelovala je kao gostujuća profesorica na Akademiji *Steinway* u Veroni (Italija). Voditeljica je ljetne pijanističke škole Međunarodnoga kulturnog centra Hrvatske glazbene mladeži u Grožnjanu od 2016. godine.

Osjetljivost i izražajnost **Petrita Çekua** privlače publiku i kritičare diljem svijeta. Održao je brojne recitale i bio solist uz simfonijske orkestre kao što su Simfonijski orkestar iz Baltimorea, Filharmonija iz Calgaryja, Češka komorna filharmonija, Filharmonija iz južnokorejskoga grada Daejeona, Državni orkestar Ermitaža iz Sankt Peterburga, Panonska i Zagrebačka filharmonija. Čest je suradnik Zagrebačkih solista te osnivač gitarskog trija *Elogio* i Hrvatskoga gitarskog kvarteta. *Calgary Herald* opisao ga je kao „gitarista koji svira s nevjerojatnom lakoćom i snažnim, izražajnim tonom“. Pobjednik je brojnih međunarodnih natjecanja, uključujući prestižne prve nagrade na natjecanjima *Parkening* (Malibu, SAD), *Schadt* (Allentown, SAD), *Biasini* (Bologna, Italija) i *Pittaluga* (Alessandria, Italija). Petrit Çeku je također dobitnik najvećih priznanja u Hrvatskoj, poput nagradâ *Ferdo Livadić*, *Ivo Vuljević* i *Milka Trnina*, *Mladi glazbenik godine* Zagrebačke filharmonije te nagrade *Porin*. Godine 2018. bio je jedini klasični glazbenik koji je nastupio na turneji *Night of the Proms* s Filharmonijom iz Antwerpena pod ravnanjem Alexandre Arrieche, dijeleći pozornicu s pop-ikonama poput Bryana Ferryja, Milowa, Seala i Suzanne Vege. Rođen u Prizrenu na Kosovu, gitarist Petrit Çeku živi i djeluje u Zagrebu. Diplomirao je na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, u klasi profesora Darka Petrinjaka, a obrazovanje je nastavio na Konzervatoriju *Peabody* u Baltimoreu (SAD) pod vodstvom Manuela Barrueca. Od 2019. godine djeluje kao profesor na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Grazu (Austrija), a od 2025. izvanredni je profesor na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Njegove snimke izdane su pod etiketama BuntArt, Cantus, Croatia Records, EPR Classic, Eudora, Gramola i Naxos. Album *The Cello Suites*, na kojem izvodi cjelokupne Bachove suite za violončelo, nominiran je za nagradu ICMA. Proces snimanja

dokumentiran je u filmu *Sarabande* redateljice i dobitnice brojnih nagrada Kaltrine Krasniqi. Nastavljajući suradnju s redateljicom, Čeku je skladao originalnu glazbu za njezin igrani film *Vera sanja o moru*, premijerno prikazan na 78. Venecijanskom filmskom festivalu. Petrit Čeku svira na gitari američkoga graditelja Rossa Gutmeiera sa žicama marke *D'Addario*. / petritceku.com

Tomislav Žužak višestruko je nagrađivani hrvatski saksofonist, koji uz zapaženu solističku karijeru bilježi i velik broj koncerata kao član uglednoga hrvatskog saksofonističkog Papandopulo kvarteta. Školovao se u Zagrebu i Parizu, a usavršavao diljem svijeta kod vodećih saksofonista našega vremena. Danas odgaja nove generacije saksofonista, na međunarodnim radionicama u Grožnjanu i Jastrebarskom, ali i u svojoj klasi saksofona na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje djeluje u zvanju izvanrednog profesora. Snimio je niz nosača zvuka – solistički, u duu s pijanisticom Vlastom Gyurom te uz Papandopulo kvartet – koja su objavili Croatia Records i Cantus. Uz brojne domaće i međunarodne nagrade za svoj rad (od kojih se ističe prva nagrada na 1. Hrvatskom natjecanju mladih glazbenika *Papandopulo*), Žužak se profilira ambicioznim projektima zanimljive tematike i repertoarom koji nerijetko predstavlja premijerno na hrvatskim pozornicama. Među njima valja istaknuti integralnu izvedbu *25 capriccia* Sigfrida Karg-Elerta na četiri različita saksofona u jednoj koncertnoj večeri, izvedbe velikih djela romantizma u duu s pijanistom Tomislavom Damjanovićem, suvremeni zvuk u spoju saksofona i harfe (uz harfisticu Veroniku Ćiković) te nadahnute izvedbe djela francuskih i hrvatskih skladatelja ostvarene i predstavljene diljem Hrvatske uz orguljaša Pavla Mašića. U svojem djelovanju usmjerenom promicanju suvremenoga domaćeg stvaralaštva, nakon albuma *Susreti sa hrvatskim skladateljima*, Žužak je osmislio i njegov nastavak, s djelima Petra Bergama, Frana Đurovića i Krešimira Seletkovića; taj program uspješno predstavlja u Hrvatskoj i inozemstvu.

Impressum

Nakladnici: Hrvatsko društvo skladatelja, Cantus d.o.o.

Za nakladnike: Antun Tomislav Šaban, Mirjana Matić

Urednica: Karolina Rugle

Lektorica: Rosanda Tometić

Likovna i grafička priprema: Bojan Gagić

Tisak: New Flyer

Zagreb, 2026.

